sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 381 ■ 20 Kasım 2009 ■ 2 YTL

Telekulak bahane

Yargı yeni darbe peşinde

Bütün hükümetler tarafından istisnasız uygulanan anti-demokratik yasadışı dinlemeler bahane edilerek yeni bir yargı darbesine girişildi.

Yasadışı dinlemeleri yayan İşçi Partisi'ne hiçbir dava açılmıyor.

"Dağa çıkarız" diyerek anayasal suç işleyen MHP'ye soruşturma dahi yapılmıyor.

Gösteriş için dağa çıkan BBP'lilere dava açılmıyor.

27 Nisan e-muhtırasını üverek anayasanın demokrasi ilkesine açıkça karşıt faaliyet yürüten CHP'ye kapatma davası açan bir savcı bile yok.

DTP hakkındaki kapatma davası açılan bir çok soruşturmayla ilerliyor.

Daha önce internet taramalarıyla hazırladığı iddianame ile AKP'yi "laiklik karşıtı bir odak" olarak kapatamasa da mahkum ettirmeyi başaran Yargıtay Başsavcısı Abdurrahman Yalçınkaya ikinci kapatma davasına hazırlanıyor.

Gerekçe evlere şenlik. AKP bu kez "anayasa karşıtı eylemlerin odağı" olarak itham ediliyor. Adalet Bakanlığı'na bağlı yargıçlar, Ergenekon'la ilişkili olduğu düşünülen 56 yargı mensubu hakkında karar alarak onları teknik takibe alıyor. Hükümet partisi, kendisine bağlı bir bakanlığın bir departmanının bir konudaki uygulaması yüzünden kapatılmak isteniyor.

Yargıtay Başkanı kamuoyunu yanıltıyor. Tüm yargı mensuplarının dinlendiğini ileri sürmüştü. Ancak Adalet Bakanlığı bunun doğru olmadığını açıkladı. Yargıtay Başkanı Gerçeker, şimdi bir üst kuruldan yani kendilerinden izin alınması gerektiğini aksi takdirde yasadışı olacağını söylüyor. Yargıtay daha önceki kararlarıyla meclisin ve seçilmiş hükümetin iradesini tanımamış, üst kurulunda yer alan atanmış 11 yargıcı egemen olarak tayin etmişti. Şimdi de çeteciliğe ve darbeciliğe bulaşan mensuplarının teknik takibe alınması üzerinden yeni bir yargı darbesi yapmaya hazırlanıyor.

Hukukun üstünlüğünü bayrak edinenler darbe hukukunu savunuyor. Telekulak bahane. Barış sürecini ve demokratikleşmeyi durdurmak, DTP ve AKP'yi yok etmek, Ergenekon zanlılarını serbest bırakmak ve kukla partileri hükümet yapmak. Amaçları bu!

Darbe ve açılım sayfa 2, 3, 8 ve 11'de

Telekulaklar Ergenekon'a ait

Yasadışı yollarla İsrail'den alınan lazer güdümlü 11 dinleme aracının parası Türk Metal-İş Sendikası tarafından karşılanmıştı. Yani metal işçilerin maaşlarından kesilen aidatlarla. Dinleme cihazlarının alımı ve kullanımını şimdi Silivri'de tutuklu bulunan sendika başkanı Mustafa Özbek koordine etmişti.

Darbeci subaylar Şener Eruygur, Hurşit Tolon ve Levent Ersöz'ün yasadışı dinlemelerde aktif rol aldığı Ergenekon iddianamelerinde birden fazla belgeyle yer aldı.

İki mobil dinleme cihazı, dönemin Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral ve ulusalcı faaliyetleriyle ünlü sendika danışmanı Yıldırım Koç'u dinlemek için tahsis edilmişti. Diğer 9 aracın Kıbrıs'ta ve Türkiye'de nerelerde kullanıldığı henüz açıklanmadı.

Aydınlık Dergisi tarafından yayımlanan Tayyip Erdoğan ve Mehmet Ali Talat konuşmalarının bu araçlar tarafından kaydedildiği tahmin ediliyor.

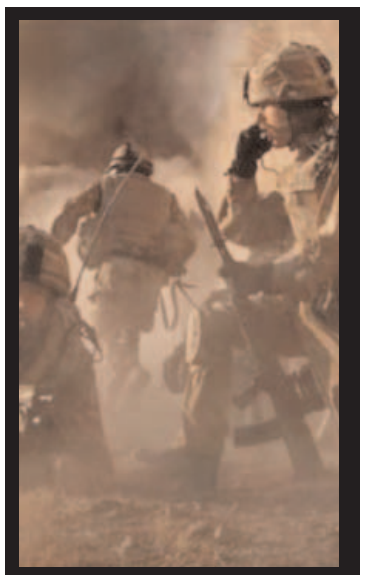

Türkiye, Afganistan'da ki asker sayısı iki katına çıkarıyor

Hükümet, NATO'nun ve TSK'nın baskısına boyun eğdi. Afganistan'daki Türk askeri sayısı iki katına çıkarılıyor. NATO'nun işgal ordularının bir kolu olarak Kabil'de bulunan Türk birliğinde 888 asker bulunuyordu. 862 asker daha Afganistan'a gönderiliyor.

11 Eylül saldırılarını bahane ederek 2002'den beri süren işgale rağmen Afganistan'ın büyük bölümü direnişçilerin kontrolünde. Taliban gücünü arttırmış ve Pakistan'ın büyük bölümünde örgütlenmiş durumda. Bir çok yorumcu, adı Af-Pak olan yeni bir ülkeden bahsediyor.

ABD ise Bush döneminde olduğu gibi Obama döneminde de müttefiklerine asker göndermeleri yönünde baskı yapıyor. Fransa ve Almanya dışında hiçbir ülke bataklığa gömülmüş ABD ile birlikte batmayı göze alamazken Türkiye asker sayısını iki katına çıkarıyor.

Kabil'de bulunan Türk birliğinin amacının barışı sağlamak olduğu ileri sürülüyor. Kabil'in çevresi ise bütünüyle direnişçilerin kontrolü altında ve işgalcilere yönelik abluka her geçen gün daralıyor. Çatışma tam da buradan doğuyor.

NATO'nun işgaline ortak olma! Türk birlikleri Afganistan'dan derhal çekilmelidir!

Mecliste açılımı sabote eden CHP'yi samimi bir kemalist çökertti

Baykal: Onur'u yanlış anladınız

Toplumsal muhalefetin on yıllardır yapamadığını Onur Öymen yaptı. "Dersim'de analar ağlamadı mı?" diyerek 1938 katliamını savundu ve aynı yönetimin bugün de Kürtlere karşı uygulanması gerektiğini savundu.

Dersimliler ve Aleviler ayağa kalktı. Yıllardır CHP'nin istismar ettiği kesimler destekledikleri partinin kendilerinin katili olduğunu gördüler. Tam da on binlerce Alevi özgürlük isteyerek sokaklara dökülmüşken.

Öymen haklı olarak Hitler'e benzetildi ve istifaya çağırıldı. Konuşması sırasında kendisini hararetle alkışlayan Kemal Kılıçdaroğlu bile gelen tepkinin büyüklüğü karşısında Dersimli olduğunu hatırladı ve Öymen'i istifaya çağırdı. Ancak amacı Kürt sorununu çözümsüzlük içinde bırakmak olan CHP yönetimi Dersimli Kılıçdaroğlu'nu harcadı. Deniz Baykal'a göre Kılıçdaroğlu "Öymen'in sözlerini yanlış anlayan Tuncelilerin duygusallığı"nı yansıtmıştı! "Onur'u yanlış anladılar" diyen Baykal açıkça arkadaşından yana oldu.

Bunlarda şaşırtıcı bir şey yok. 1938'de Dersim'deki katliam Mustafa Kemal ve arkadaşlarının tek parti diktasının zorla Türkleştirme politikalarının bir ürünüydü. O günkü CHP'liler gibi bugün Öymen de aslında Kemalist rejimin resmi politikasını dile getiriyor. Tepki görünce şaşırıyor ve 'Atatürk de mi faşistti' diye soruyor.

Gizli rapor

Kürtlere karşı savaşta komuta kademesinde yer alan Harp

ULUS

ADIMIZ, ANDIMIZDIR

HER YERDE 5 KURUŞ — PAZAR 27 Haziran 1937

Soldan sağa: General Alpdoğan Başbakanımza geçidler ve köprüler hakkında izahat veriyor. — Telle kurulan bir köprü — Başbakan Kızıldağ'ın eteğinde

Başbakanımız Istanbulda

I. Inönü B. Menemencioğlu da hazır bulunduğu halde Suriye başbakanı B. Cemil Mürdüm'le görüştü

Atatürk Istanbula döndüler

Tunceli'de ileri hareketi başladı

Kuvvetlerimiz âsilerin bütün köylerini işgal ettiler

Türk - Irak görüş birliği

Bağdad'da çıkarılan resmi tebliğ

Akademileri Komutanı'na ait dinleme kaydı. 1984'ten bu yana Kürtlere karşı yürütülen kirli savaşın devletin gizli bir yasasına dayandığını söylüyor:

"Bakın elimde, komutanınıza da okuttum, elimde 1925'in çok gizli derecede yazılmış, İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'nın yazdırmış olduğu özel rapor var. Diyor ki önce tespit edeceksin. Ali, Veli, Hasan, Hüseyin... Önce diyor ekinini yakacaksın. Zorbalık yapıyor, devam ediyor. Hayvanını telef edeceksin. Uslanmadı evini başına yıkacaksın. Uslanmadı öbür dünya ya göç ettireceksin. Kalanını da buradan def edeceksin."

Dersimlilere yapılan tam da buydu. 40 binden fazla Kürdün öldüğü savaşta ise bu poltikalar harfiyen uygulandı.

CHP barışın düşmanı

Tarihte ilk kez meclis Kürt sorununu çözmek için toplanırken CHP açıkça çözümsüzlüğü savundu.

Hükümeti İmralı'yla anlaşmakla suçladı. Ama bu suçlama Öymen'in sözleri kadar ırkçı ve gerici olarak kaldı. Kürt açılımına ve barışa geniş destek veren kesimlerin nefretini topladı. Baykal liderliğindeki ırkçı parti bugün barışın ve demokrasinin en büyük düşmanı. Neyse ki Onur Öymen gibi açık sözlü temsilcilere sahipler.

Volkan Akyıldırım

Mecliste tarihi görüşme :

Kürt sorunu çözülüyor

Meclis, 1925'ten bu yana inkar, imha ve savaş politikalarının hedefi olan Kürt sorunuyla ilk defa yüzleşti.

İlk kez bir Türkiye Cumhuriyeti hükümeti, sorunun adını koymaktan hala ürkse de, İçişleri Bakanı ve Başbakan aracılığıyla bölgede olanları açıça tanımladı ve halka demokrasi ve özgürlük vaadinde bulundu.

12 kasım günü meclisten yüksele bir ses vardır ki bu ses ezilmişliği, yok edilmişliği, acıyı ve buna rağmen umudu anlatıyordu. Bu sesin sahibi DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk'tü.

Daha sonra DTP grup toplantısında meclisteki oturumu değerlendiren Ahmet Türk genel görüşmenin tarihi nitelikte bir görüşme olduğunu ifade etti. Kürt sorununun yıllardır askeri güvenlik mantığı içerisinde tutulduğunu, siyasal zemine taşınmasına izin verilmediğini hatırlatan Türk, 'Ama sonunda mızrak çuvala sığmadı ve Kürt sorunu gibi esaslı bir sorun Meclis'in gündemine getirildi. Üzerinde tartışmalar yürütüldü' diye konuştu. Tartışmaları 'Çözüm adına somut bir yol haritası çıkmasa da, Kürt sorunuyla ilgili bir tartışma sürecinin başlaması açısından bu genel görüşmeyi önemsiyor ve kayda değer bir başlangıç olarak görüyoruz' şeklinde değerlendiren Türk, 'Bizce önemli olan, bir tartışma döneminin başlaması, Kürt sorununun siyaset ve Meclis zeminine oturmasıdır. Geç kalınmış olsa da; soruna sivil çözüm arayışlarının başlaması açısından umut vericidir' dedi.

Mecliste ırkçı CHP'ye haddini bildiren bir ses daha vardı. Sosyalist milletvekili Ufuk Uras darbecileri eleştirmişti:

"En son Avrupa Birliği İlerleme Raporu'na da baktığımızda, askerî mahkemelerin işleyişlerinin AB standartlarına uygun olmamasından, Sayıştay'ın askerî harcamaları denetleme yetkisinin sınırlı olmasından, Genelkurmay Baskaninin Ergenekon'a ilişkin açıklamalarının yargı üzerinde bir baskı olarak kabul edilmesine değin, matruşka siyasetinden açıik siyasete geçilmeye ve her türlü vesayete karşı tutum almaya yönelik cok açık hükümleri var ama bu esas itibarıyla ilerleme raporunun değil bizim problemimiz olmalıydı."

1925-1938: Dersim katliamının tarihi

Dersim, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuna kadar yüzlerce yıl boyunca bağımsız bir eyalet olarak varlık gösterdi. Kendilerini tanıma sözü veren Mustafa Kemal ve arkadaşlarına güvenen Dersimlilerin vekilleri kurucu mecliste yer aldı.

1925'te zorla Türkleştirme politikaları hız kazandı.

1928, 29 ve 31 yıllarında Dersimliler'den birkaç kez silahlarını teslim etmeleri ve başta Alişer olmak üzere Dersim'e sığınmış Koçkiri savaşçılarını iade etmeleri istenir. Bu ısrarlı tehditler ve saldırı hazırlıkları karşısında 1932'de Dersim'de bir kıpırdanma görülür. Karakollar ve nahiye merkezleri basılır.

25 Aralık 1935'te Tunceli Kanunu çıkarılır. Bu kanunla birlikte Dersim'in adı Tunceli olarak değiştirilir. Hemen sonra daha önce Birinci Genel Müfettişlik kapsamında bulunan Elazığ, Tunceli, Erzincan ve Bingöl'ü içeren Elazığ merkezli Dördüncü Genel Valilik kurulur (6 Ocak 1936). Bu genel valiliğin başına Dersim Valisi ve Kumandanı sıfatıyla Abdullah Alpdoğan atanır. Elazığ'da İstiklal Mahkemesi adı verilen bir askeri mahkeme kurulur. Bu mahkeme özel olarak Dersim için teşkil edilir. Tunceli Kanunu'nun geçerlik alanı sadece Dördüncü Genel Valilik kapsamına giren illerle sınırlı kalmaz. Sivas, Malatya, Erzurum ve Gümüşhane illeri de bu kanunun geçerlik alanına dahil edilirler. Böylece Tunceli Kanunu merkezi Dersim olmak üzere Kızılbaşlarla yerleşik tüm sahayı kapsamına alır. Dersim, bu kanunla "Yasak Bölge" ilan edilir. Ülkeye giriş çıkışlar özel izne tabi tutulur.

Alpdoğan, 1936'da Dersim'in Amutka, Pulur, Karaoğlan, Sin, Haydaran, Danzig ve Burnak gibi stratejik merkezlerinde askeri kışlalar ve karakollar inşaa ettirmeye başlar. Bu merkezlerden biri de eskiden Mazgirt'e bağlı olan Mamikan (Mameki) köyüdür. Bu köy adı Tunceli olarak değiştirilen Dersim'in yönetim merkezi olarak seçilir.

Demenan aşireti ile bazı Nazımiye aşiretleri kendi bölgelerinde yapımı başlatılan karakollara baskınlar düzenlemeye başlarlar. Çatışma böyle başlar (1936).

Seyit Rıza, askeri vali Alpdoğan'dan tekrar tekrar Tunceli Kanunu'nun iptalini (olağanüstü rejimin lağvını) ve Dersim'in ulusal haklarının tanınmasını talep eder. Alpdoğan'ın buna yanıtı işgalci orduları Dersim'e sürmek olur. Diyarbakır'dan kalkan uçaklar Dersim'e bomba yağdırır. Çatışmalar her tarafa yayılır. Kışın gelmesiyle zorunlu olarak kesilen çatışmalar 1937'de tekrar başlar.

Kemalist devletin Dersim'e dönük bir stratejisi ve programı vardı. Amacı Dersim'i kesin şekilde ilhak etmek ve insansızlaştırmaktı. Hazırlıklar çok yönlüydü ve Musul ve Hatay gibi sorunlar nedeniyle biriki kez ertelenmek zorunda kalınan Dersim harekatı ancak 1937 yılında başlayabildi.

Kemalist rejimin direnişe öngelen ve bir plana göre yürütülen bu hazırlık süreci gözardı edilirse Dersim direnişinin gerçek nedenleri anlaşılamaz.

İki yıla yayılan bu direnişi işgale öngelen hazırlık evresi dışta tutulursa Türk askeri harekatının evrimine

Ergenekoncular köşeye sıkıştı

Cuntacılar yargılansın!

Kimliği belirsiz bir subayın "İrtica İle Mücadele Eylem Planı"nın orijinalini savcılara gönderdiğinden beri, Ergenekon davasında çok hızlı bir sürece girildi. Aynı subay, gönderdiği ikinci ihbar mektubunda, Nisan 2009 tarihinde Yüzbaşı Murat Uslukılıç tarafından hazırlanan ve Dursun Çiçek imzalı üst yazıyla dağıtılan, altında darbeci orgeneral Hasan Iğsız dahil Karargâh'ta görevli pekçok ismin parafının olduğu 'gizli' bir andıcı gözler önüne seriyor. Genelkurmay, içinde Sesonline, Bianet ve İnsan Hakları Derneği'nin internet sitesinin de bulunduğu 430'a yakın adres içeren andıcın doğru olduğunu kabul etti.

Meçhul subayın, Zekeriye Öz'ün yanı sıra Cumhurbaşkanı, Başbakan, Adalet Bakanı, muhalefet partileri ve bazı gazetelere gönderdiği üçüncü ihbar mektubunda ise, "Türk Silahlı Kuvvetleri karşıtı Sivil Toplum Örgütleri"nin karalanmasına dair çok sayıda plandan bahsediliyor. Aynı mektupta yer alan "Bilgi Destek Planı"nda, psikolojik savaş için irtica karşıtı filmlere ekonomik kaynak sağlanması, "Genelkurmay en güvenilir kurum" mesajını veren sonucu önceden belli anketler yaptırılması ve yandaş basında irticayla ilgili uydurma haberler çıkmasını sağlayarak kamuoyunun yönlendirilmesi isteniyor.

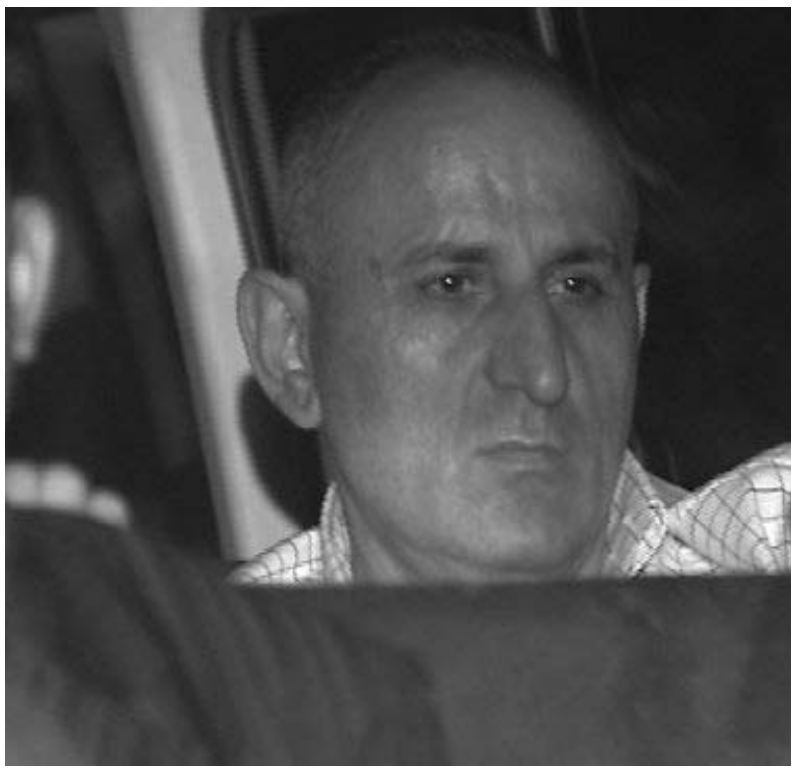

Çiçek serbest, hukuk tutuklu

Geçtiğimiz haftanın başında, İrtica ile Mücadele Eylem Planı'nın altındaki ıslak imzanın sahibi Dursun Çiçek, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'ne gelerek ifade verdi. Darbeye Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu, "Çiçek kalsın, Başbuğ gelsin" demek için mahkemin önünde yerini aldı. Ancak "Hükümeti cebir ve şiddet kullanarak ortadan kaldırmaya teşebbüs etmek" suçu sebebiyle tutuklanan darbeci albay, 45 saat sonra "delilleri karartma riski ve kaçma şüphesi" bulunmadığı için salındı.

YARSAV'ın darbeci başkanı tekrar seçilemedi

Bütün bunlar olurken, Yargıçlar ve Savcılar Birliği'nin (YARSAV) 2. Olağan Genel Kurulu'nda, darbeci kimliğiyle tanınan Genel Başkan Ömer Faruk Eminağaoğlu yönetim kuruluna seçilemedi. Ergenekon davasında görev yapan hâkim ve savcıları hukuka aykırı olarak etkilemeye teşebbüs etmek, resmi sıfatını kullanarak bir kısım şüpheli ve sanıklar lehine soruşturmanın usulü ve seyri ile ilgili açıklama ve eleştirilerde bulunarak kamuoyu oluşturmakla suçlanan Eminağaoğlu hakkında açılan ve "meslekten ihraç"içerikli dava kapsamında hazırlanan iddianame kabul edildi.

Darbeciler yargılanacak

Bütün bu gelişmeler sonucunda, Ergenekon çetesi iyice köşeye sıkışmış durumda. Tutuklanmayan darbecilerin cunta planları yapmaya devam ettikleri çok açık. İhbar mektuplarıyla birlikte, TSK içinde hükümeti devirmeye yönelik faaliyetler bir bir açığa çıkıyor. Darbeciler; hukuku, yandaş medyayı, akademisyenleri, devlet adamlarını ve kamuoyu yaratma gücü bulunan herkesi kullanarak direnmeye devam ediyorlar.

Bütün bu planlara karşı, seçilmiş hükümetin eli silahlı adamlar tarafından devrilmesine karşı olan herkesin bir an evvel harekete geçmesi gerekiyor. Darbecilerin direnişi, ancak toplumsal muhalefetin yükselmesiyle ve aşağıdan mücadeleyle kırılabilir.

Askerin siyasete müdahale girişimlerinin meşruiyetini kaybetmesine hiç bu kadar yakın olmamıştık. DSİP üyeleri, siyasal demokrasiyi, seçmenlerin oylarıyla belirlenen parlamentoyu ordunun darbe girişimlerine karşı korumak için mücadele etmeye devam edecek.

Ozan Tekin

Yeni darbe belgelerinin açığa çıkmasının ardından bir eylemde İzmir'den geldi. Konak'ta bir basın açıkalaması yapan darbe karşıtları tüm cunta üyelerinin yargılanmasını talep etti.

İzmir'de arka arkaya yapılan darbe yanlısı yürüyüşlerden sonra darbe karşıtları da eylemlerine devam edecek.

"Güzin abla bana zorla türban takdırdılar

Albay Çiçek'in ofisinde imha işlemine katılan ihbarcı subayın gönderdiği üçüncü mektubun ekindeki CD'den 28 Şubat dönemini aratmayacak belgeler çıktı.

Bilgi Destek Planı'nda, "Genelkurmay en güvenilir kurum" sonuçlu anketler yaptırılması, medyaya "Şeyh, müritlerinin parasıyla zengin oldu, şeyh kadınla basıldı" haberleri servis edilmesi, seminer ve çalıştaylara "kamuoyu yaratma gücü bulunan" devlet adamları, akademisyenler ve araştırmacılar (Dr.Ercan Çitlioğlu, Prof.Emre Kongar, A.Necdet Sezer, Süleyman Demirel, Prof. Ümit Özdağ, Doç.Emin Gürses, Gazeteci-yazar M.Ali Kışlalı, Gündüz Aktan, Güler Kömürcü gibi) çağrılarak, verilecek mesajların kamuoyuna daha etkili sunulması isteniyor. Belgede, "Terörle ilgili filme destek olarak 550.000 YTL verilmesi", "İrtica ile ilgili filme 550.000 YTL destek verilmesi", "TSK'nın din karşıtı olmadığı, dinin ticaret, siyaset ve kişisel çıkar için kullanılmasına karşı olduğu temalarını yansıtan bir film yaptırılması", "Çeşitli konularda anketler yaptırılması 80-150.000 YTL" ve "Çizgi film yapılması" gibi bir dizi proje yer alıyor.

Kamuoyu yaratma gücüne sahip bulunan bir araştırma şirketine yaptırılacağı söylenen ankette ise, Türk toplumunun en çok güvendiği kurumun %93'le TSK çıkması; Türkiye'de yaşayan yabancılara göre, Türkiye'nin hızla dinci bir toplum hâline geldiğinin belirtilmesi ve başörtüsü takan kadınların büyük çoğunluğunun, bunu çevre, aile ve eş baskısı nedeniyle yaptığının açığa çıkması hedefleniyor.

Planda, kamuoyunun yönlendirilmesi için, irticai sermayenin vatandaşları dolandırdığına, irticai ailenin çok küçük yaştaki kızını yaşlı biriyle para karşılığında evlendirmeye çalıştığına, cemaatin başındaki kişinin söylemlerine ters bir şekilde ünlü tatil yörelerine ve kumarhanelere, geneleve gittiğine, bir şeyhin yabancı fahişelerle sarmaş-dolaş resimlerinin çekildiğine ve başörtüsü takmak istemeyen bir genç yaşadığı çevrede nasıl bir baskı altında tutulduğuna yönelik uydurma haberler yapılması öngörülüyor.

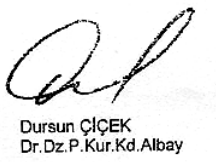

Muhalifleri karalayın, örgütleri bölün

Üçüncü mektupta ayrıca, Lahika'nın uygulanmasına ilişkin Genelkurmay emirleri arasında, "Türk Silahlı Kuvvetleri karşıtı Sivil Toplum Örgütleri"nin karalanmasının da olduğu belirtiliyor. Belgede, bu örgütlerin iç yapısı ve yöneticileri hakkındaki faaliyet bilgilerinin toplanması; örgütlerin kamuoyundaki saygınlığını ortadan kaldıran ürünlerin gri ve kara yöntemlerle üretilerek kamuoyuna dolaylı olarak yansıtılmasının hedeflendiği belirtiliyor.

Ayrıca, belgeyle birlikte, darbeye karşı mücadele eden sosyalistlerin sıkça maruz kaldıkları "Sorosçu", "Liboş", "Fetullahçı", "Fetocu", "AKPci" yakıştırmalarınının kaynağı da açığa çıktı. Raporda, STÖ'lerin karalanmasıyla ilgili şu ifadeler yer alıyor:

"Bu ürünlerde [y.n.: STÖ'lerin saygınlığını ortadan kaldırmayı amaçlayan ürünler]; anılan STÖ'lerin yabancı güç merkezlerinin hizmetinde oldukları, millici olmadıkları, TSK'ya saldırması için Türkiye düşmanlarından para aldıkları, STÖ'nün bağlı olduğu merkezi kuruluşun Türkiye gibi ülkeleri yıkmak için çalıştığı, yaptıkları çalışmaların yalan ve iftiralarla dolu olduğu, hiçbir bilimsel değerinin bulunmadığı, anılan STÖ yöneticilerinin; yabancı ülke vatandaşı olduğu, çocuklarını bu ülkede okuttukları, bu nedenle yabancı güç merkezlerine bağımlı oldukları, bu ülkelerde özel olarak eğitildikleri, ahlaksız oldukları, aile, yurt, vatan kavramlarının olmadığı, yalnızca maddi çıkar elde etmeye çalıştıkları, parayı kim verirse ona hizmet ettikleri, çok fazla mal varlığına sahip oldukları, bu serveti nasıl yaptığının bilinmediği, kişisel geçmişlerinin karanlık ve yolsuzluklarla dolu olduğu gibi hususlar işlenecektir. Ürünlerin hazırlanmasında anılan örgütlerden ayrılmış veya anılan örgüt yöneticilerini tanıyan kişilerin görüşlerinden de alıntılar yapılacaktır."

GÖRÜŞ

Kemalist damgası yapıştırılmayacakmış!

Yalova milletvekili (kaymakam değil, milletvekili) Muharrem İnce şöyle bağırmış Ufuk Uras'a: "AKP'nin alkışlamasından çok memnunsun galiba! Yazıklar olsun sana! ÖDP'yi kapattın, AKP'ye geçeceksin sen, kesin. Sen kesin AKP'ye geçiyorsun. (Gürültüler)".

Niye Ufuk'un AKP'ye geçeceğinden kaygılanmış İnce? Ufuk mecliste Kürt Açılımını savunduğu için!

Ufuk ve arkadaşları ve daha pek çoklarıyla birlikte yeni bir sol parti kurmaya niyetli olduğumuz için, ben de kaygılandım doğrusu. Ama merak edecek bir şey yok. Kendisine sordum, AKP'li olmak gibi bir niyeti yokmuş.

Yokmuş ama, bu suçlama yıllardır gündemden düşmüyor: "Sen AKP'lisin", "Sen AKP'ye geçmek üzeresin", "Sen AKP yalakasısın".

Kimlere karşı yöneltiliyor bu suçlama?

AKP'nin Genelkurmay'a karşı diklenmesini olumlu mu buldun? "Sen AKP yalakasısın".

AKP'nin darbecileri hapse tıkmasından memnun mu oldun? "Sen AKP'lisin".

AKP'nin askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasını sağlamış olması iyi bir şey mi sence? "Sen AKP'ye katılmak üzeresin".

AKP'nin Alevi veya Ermeni açılımlarını onaylıyor musun? "Seni gidi AKP'li seni".

Devletin el koymuş olduğu azınlık vakıflarının mülklerini AKP geri verdirdiğinde iyi olduğunu mu düşündün? "AKP üyeliğinin yolu açıldı sana".

Ve en korkuncu: AKP'nin Kürt açılımını, savaşın sona ermesini, Kürtçe televizyonu, Öcalan'ın tecrit işkencesinden çıkarılmasını destekliyor musun? "Çoktan AKP'li olmuşsun sen".

Kısacası, bu memleketi askerin yönetmesine karşıysan, demokrasinin çok da kötü bir şey olmadığını düşünüyorsan, Kürtlerin taleplerini destekliyorsan, "Türkiye Türklerindir" demiyor ve azınlık haklarını savunuyorsan, "sen AKP yalakasısın".

Nedir bunun mantığı?

Şudur: AKP yalakası olmayanlar, yani hakiki devrimciler askere karşı ses çıkarmaz, Genelkurmay'ın ülkeyi yönetmesini onaylar, Kürt sorununun çözümü doğrultusunda adım atılmasına karşı çıkar, "Ne mutlu Türk'üm diyene" der ve azınlık haklarını savunmaz!

Kimdir bu en hakiki devrimciler? Tabii ki TKP. Ama sadece TKP değil. Çünkü daha 2-3 hafta öncesine kadar, TKP, ÖDP ve EMEP birlikte davranıyor, birlikte eylem örgütlüyor ve eylemlerde ortak pankart arkasında yürüyordu. Sonra anlaşamamışlar. Ama anlaşmayı ve belki de birleşmeyi umuyorlardı. Demek ki bunu umabilecek kadar ortak bir zeminleri var.

EMEP'in ne dediğini, ne düşündüğünü genellikle pek anlayamıyorum.

Ama ÖDP'nin siyasetleri çok açık, çok belli.

Bakın Melih Pekdemir ne yazıyor:

"Anti-Kemalizm günümüzde moda oldu. Çünkü anti-Kemalizm şimdi muktedirdir, saldırgan güçtür. 'Kemalizm' ise artık savunma pozisyonunda… Esas olarak Kemalizm'in müzmin muhalifleri 'yeni muktedirlerin' genel söyleminde, Kemalist nitelemesi, hükümete karşıt bütün kesimleri kapsayan bir muhteva kazanıyor. Ergenekonculuk ile birlikte, Kemalistlik suçlaması, bir zamanlar her muhalife yöneltilen 'komünist' suçlamasının yerini aldı bile! 'Kim türban konusunda, AB konusunda, emperyalizm ve bağımsızlık konusunda veya AKP karşıtı olumsuz bir şeyler söylüyor, devrimcilikten söz ediyorsa 'Kemalist' damgası yapıştırılıyor" diye boşuna yazmamıştı Oğuzhan Müftüoğlu…"

Çok acıdım vallahi! 'Kemalist' damgası yemekten rahatsız olmuşlar! Vah vah!

Hem Kemalist devletin resmi ideolojisine karşı çıkmayacaksın, karşı çıkmayı "moda" olarak küçümseyeceksin, karşı çıkanları "muktedir ve saldırgan" olarak, "müzmin muhalif" olarak tanımlayacaksın, hem de sana 'Kemalist' damgası yapıştırılmayacak! Ömürsünüz vallahi!

Roni Margulies

Okul işgalleri Avusturya'dan Almanya'ya sıçradı

Avusturya'da başlayan öğrenci grevleri Almanya'da devam ediyor. Öğrenciler üniversite harçlarını ve eğitim sistemini protesto ediyor. İlk önce 50'ye yakın üniversite işgal edildi ve birçok eyalette sokağa çıkıldı. Takip eden gün ortaokul ve liselerde de öğrenciler sokaktaydı. Öğrencilerin talepleri ise net: Yüksek öğrenim harçlarının kaldırılması, Avrupa Birliği'nin öngördüğü Lisans-Yüksek Lisans-Doktora şeklindeki yüksek öğrenim sisteminin iptal edilmesi, liselerin eğitim süresinin tekrar bir yıl uzatılması, eğitim politikalarında daha fazla söz hakkı, eğitime daha fazla maddi kaynak ayrılması.

Eğitim Bakanı düzenlemeler yapılacağını duyurdu. Yeşiller Partisi konuyu meclise taşıyacaklarını ve öğrenim ücretlerini kaldırmak için bir yasa taslağı hazırladıklarını bildirdi.

Almanya'nın en büyük kamu sendikası Ver.di ve Eğitim ve Bilim Sendikası (GEW) da öğrenci protestolarına destek veriyor. Eylemler Haziran ayındaki işgallerin ikinci dalgası durumunda. Ayrıca 30 Kasım ve 6 Aralık tarihleri arasında çeşitli eylemler düzenlenecek. 10 Aralık'ta Bonn şehrinde yapılması planlanan Eyalet Kültür Bakanları Konferansı'nın engellenmesi için öğrenciler yolları kapatacak.

Tuna Öztürk

Direnen Sinter işçilerine saldırı

Ümraniye'deki Sinter Metal Fabrikası'nda sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılan 37 işçinin ardından kriz bahanesiyle 400 işçinin daha işine son verilmesi sonucu fabrikayı işgal edip, fabrika önünde yaklaşık 11 aydır direnişlerini sürdüren metal işçileri, fabrika müdürü İlker Öztürk ve yanındaki 10 kişi tarafından saldırıya uğradı. 16 Kasım Sabahı fabrikanın önünde toplanan işçiler, müdüre karşı tepkilerini dile getirdiklerinde, müdürün yanındaki kişilerin sopalı saldırısına maruz kaldılar. Müdür işçileri belindeki silahını göstererek tehdit etti. İşçilerden biri olayı "Adaletten aldığımız darbe yetmiyormuş gibi şimdi de faşistler saldırdı!" sözleri ile yorumladı.

İşçilerin, işyerlerine yeniden sendikalı olarak dönebilmek için açtıkları dava mahkeme tarafından sürekli erteleniyor. 10 aydır devam eden davanın, son olarak Mart ayına ertelenmiş olması. Sinter Metal İşçileri tarafından, Üsküdar 3. İş Mahkemesi önünde protesto edildi.

Zişan Tokaç

Şeker işçileri özelleştirmeye karşı

Şeker işçileri özelleştirmelere karşı mücadeleye devam ediyor. Geçtiğimiz ay, fabrikalarının özelleştirilmesine karşı imza kampanyası başlatan Kırşehir Şeker Fabrikası işçileri, 15 Kasım Pazar günü 2 bin kişinin katıldığı bir miting düzenledi. Eylemde "Üreten biziz, yöneten biz olacağız" , "Kırşehir uyuma, fabrikana sahip çık" gibi sloganlar atan işçiler, özelleştirme sürecinin durdurulmasını talep ettiler.

Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ'ye ait Tokat Turhal, Kastamonu, Kırşehir, Yozgat, Çorum ve Samsun Çarşamba şeker fabrikalarını içeren özelleştirme sürecine karşı işçiler bir süredir mücadele etmekte. Geçen ay, Çorum'da şeker-iş'e bağlı işçiler, şeker fabrikalarını özelleştirme süreci kapsamında, fabrikalarını incelemeye gelen Savola firması yetkililerini tesisin önüne barikat kurarak engellemişlerdi. Yozgat Şeker fabrikası çalışanları da, Savola yöneticileri fabrikayla ilgili bilgi almak için müdürle toplantı yaptığı esnada, odanın önünde toplanıp "Şekere uzanan eller kırılsın" sloganı atarak tepkilerini dile getirmişlerdi. Erzincan Şeker Fabrikası'nda çalışan işçiler ise, açtıkları "özelleştirmelere karşı imza kampanyası" standıyla, 4 gün içinde 10 bin imza toplamayı başarmışlardı.

Geçtiğimiz iki hafta içinde Çorum, Turhal ve Kırşehir'de yapılan özelleştirme karşıtı mitingleri, 18 Kasım'da Kastamonu mitingi izleyecek. Türk-Şeker'e bağlı Şeker-iş sendikası, gerekirse greve gideceklerini belirtiyor.

Demiryolu işçilerine yasadışı baskı

Avusturya Federal Demiryolu İşletmesi (ÖBB) çalışanları sağlık bilgilerini işverenle paylaşmak zorunda bırakılıyor. News Dergisi'nin haberine göre, sağlık tetkiklerinin ayrıntılı bilgilerini işletmeye vermek istemeyen işçiler işten atılmakla tehdit edildiler.

Bir süre önce çalışanların sadece gelmedikleri günlere dair raporları değil, hangi hastalık nedeniyle gelmedikleri bigisini de talep ettiği ortaya çıkan ÖBB ise, çalışanların sağlık bilgilerinin yasa dışı olarak bütün kurumla paylaşılması konusunun mahkemeye yapılan bir başvuruyla ortaya çıkmasından hemen sonra bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada şunları söyledi: "Bunlar çok ağır şuçlamalar ve bu konuda gereken araştırmaları yapacağız. Bütün ÖBB içinde sağlıkla ilgili bilgi ve belge koruma konusunda istisnasız geçerli olan yönetmelikler vardır ve bunlar harfiyen uygulanır. Ancak ithamların konusu olan bilgilerin talep edilmesi ve çalışanlarımızın bu konuda baskı altına alınması gerçekleri yansıtmamaktadır."

Avusturya'daki Çalışma ve Toplum mahkemesinde ÖBB İşçi Temsilciliği'nin işveren kurum aleyhinde açtığı davaların dosyası bir hayli kabarık. Bu davalardaki en öne çıkan konu ise kurumun bilgi edinme yöntemlerindeki usülsüzlük ve aykırılık.

FNV'den eylem çağrısı

Bir süredir mecliste görüşülen ve Hollanda Koalisyon partileri tarafından kabul edildiği Ekim ayında kamuoyuna duyurulan emeklilik yaşının yükseltilmesine dair karara karşı FNV sendikası eylem çağrısında bulundu.

21 Kasım saat 10.00'da Rotterdam'da yapılacak gösterilere sadece emeklilik yaşındakilerin değil, özellikle gençlerin gelmesi vurgusu yapılıyor.

Ali Baydaş

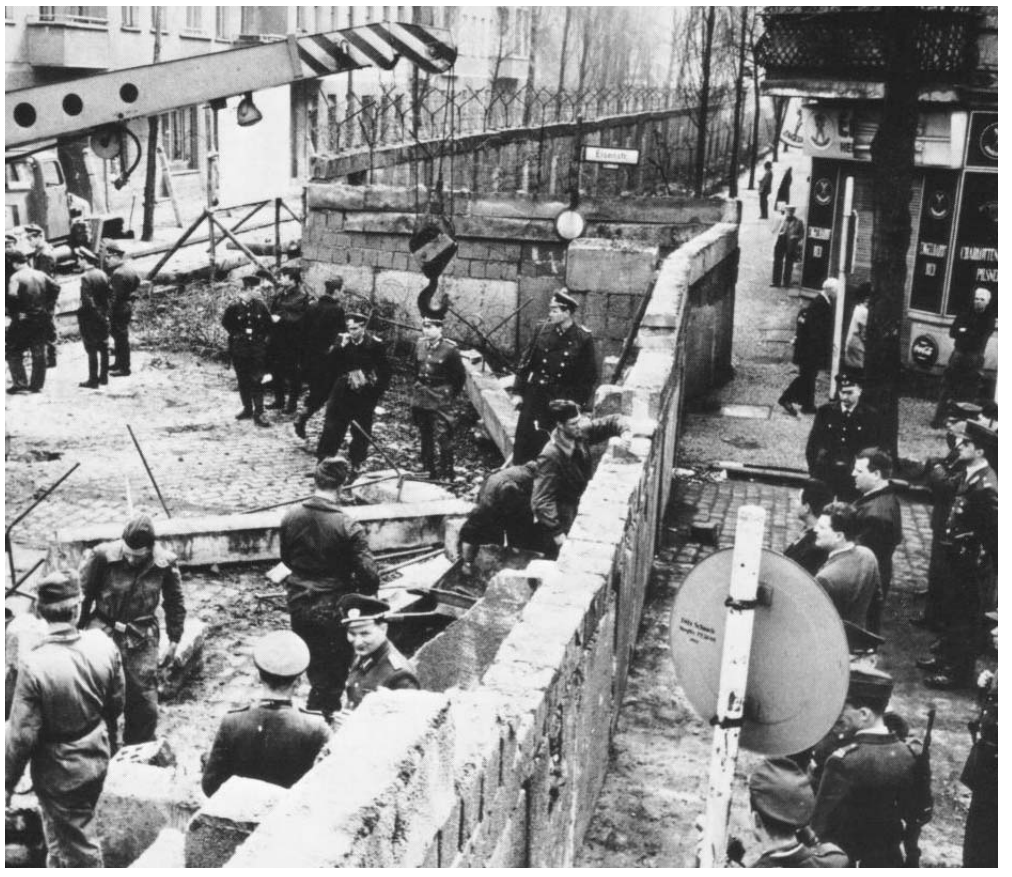

1989 Doğu Avrupa Devrimleri:

Berlin Duvarı'nın altında kalan neydi?

Berlin Duvarı, kimileri açısından soğuk savaş olarak adlandırılan dönemin simgesiydi Batı burjuvazisi için "komünizmin" bütün kötülüklerini temsil ediyordu.. Sosyalistlerin bir bölümü açısından da Duvarın ardında bir sosyalist cennet vardı. Ancak duvar 9 Kasım 1989'da öfkeli kalabalıklar tarafından yıkılıp, Doğu Alman vatandaşlarının birbirlerini ezercesine kitleler halinde Batıya geçmek için yarıştıkları görüntüleri hala hafızalardayken, insanın aklına şu soru geliyor, insanların kaçmak için birbirini ezdiği rejimler acaba sosyalizm olabilir miydi?

Berlin Sorununun Kökenleri ve Doğu Avrupa Rejimleri.

İkinci Dünya Savaşı'nın ortalarına doğru 22 Haziran 1942'de Almanya'nın Sovyetler Birliği'ne saldırması üzerine Sovyetler Birliği Müttefiklerin tarafına geçer. Savaş sonunda Nazi Almanya'sının yenildiği sıralarda Doğu Avrupa büyük ölçüde Sovyetler Birliği'nin denetimi altına girmişti. Müttefiklerle Sovyetler Birliği arasındaki asıl anlaşmazlık Almanya ve Berlin meselesi etrafında yoğunlaşmaktaydı. Çünkü, Almanya, Nazilerin tesliminden sonra yönetimi devralan ve ABD, Fransa, Britanya ve SSCB tarafından oluşturulan dörtlü komisyon, ülkenin tekrar birleştirilmesi konusunda antlaşmazlığa düştü ve 1949'da batıda Federal Almanya Cumhuriyeti, doğuda ise Almanya Demokratik Cumhuriyeti olmak üzere iki Almanya kuruldu. Berlin kenti de tıpkı Almanya'nın genelinde olduğu gibi 1948 ablukasından sonra 1949'dan itibaren, her ne kadar coğrafi olarak Doğu Almanya'nın sınırları içersinde kalsa da Batı ve Doğu olmak üzere ikiye ayrıldı. Aynı tarihlerde Sovyetler Birliği, Doğu Avrupa'da, Kızıl Ordu aracılığıyla işgal altında tuttuğu bölgelerde kendisine yakın rejimler kurmaktaydı.

Doğu Avrupa rejimleri sosyalist miydi?

Gerek Stalinistler, gerekse Ortodoks Troçkistler Kızıl Ordu aracılığıyla kurulan Doğu Avrupa rejimlerini analiz etme konusunda büyük yanılgılara düşmüşlerdir. Stalinistler Doğu Avrupa rejimlerini sosyalizm olarak selamlarken, Ortodoks troçkistler ise, 1930'larda Troçki'nin Sovyetler Birliği için önerdiği "yozlaşmış işçi devleti" tezini bu ülkelere yakıştırmaya kalkıştılar. Fakat gerçek, bütün bu teorilerin ötesindeydi. Bir kere, Sovyetler Birliği'nin Doğu Avrupa'da kendine yakın rejimler kurmasının nedeni "sosyalizmi dünyaya yayma" kaygısı değildi. Zaten Stalinist bürokrasinin 1920'lerin ortasından itibaren bütün ipleri eline geçirip, "tek ülkede sosyalizm tezini" kendi resmi görüşü haline getirmesi ile birlikte böyle bir kaygıya sahip olmak bir yana , bütün işçi devrimlerini ezme yoluna gitmişti. İkinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa'nın doğusunda kurulan rejimler ise Stalinist bürokrasinin güvenlik kaygısını gidermeye yönelikti. Çünkü son iki yüzyıllık tarihte Rusya batıdan sürekli saldırı almıştı. Bu nedenle "sosyalist Anavatanı" koruyabilmek için bir tampon bölgenin oluşması gerekiyordu. Özellikle Almanya'nın güçsüz olması Sovyetler Birliği açısından hayati öneme sahipti(Doğu Almanya'nın kuruluşunu bu doğrultuda anlamak gerekir.)

Tıpkı Sovyetler Birliği gibi Doğu Avrupa'da da işçi sınıfı iktidarda değildi. Yönetimde bürokrasi egemendi, üretim araçları bu sınıfın kontrolündeydi. üretim insanların ihtiyaçları için değil bürokrasinin ihtiyaçları doğrultusunda yapılıyordu. İşçiler ve emekçiler üzerinde yoğun bir sömürü vardı. Yalnız, Sovyetler Birliği'nden farklı olarak bu ülkelerin bazılarında özel üretim araçları üzerinde özel mülkiyet tamamen kaldırılmamış, 10 işçi çalıştıran işletmelerde özel kapitalist girişimler korunmuştu.

Yoğun sömürü karşısında, geçmişten miras kalan güçlü bir sınıf hareketine sahip bu ülkelerde işçilerin tepkisi gecikmeyecekti. İlk ayaklanma Doğu Almanya'da 1953'te patlak verdi. Ayaklanmanın bastırılması sonucu. 50 kişi hayatını kaybetti. Ardından Macaristan2da 1957'de, Çekoslovakya'da da 1968'de işçi sınıfının yoğun katılımıyla ayaklanmalar çıktı ve ayaklanmaların hepsi Kızıl Ordu tarafından bastırıldı. Bu arada 1950'lerin sonunda Doğu Berlin'den Batıya kaçışlar hızlanmaktaydı. 1960 yılına gelindiğinde Batıya geçenlerin sayısı binlerle ifade edilir olmuştu. Bunun üzerine Doğu Alman yönetimi 13 Ağustos 19612den itibaren ünlü duvarı inşa etmeye başlayacaktı ve 1989 yılına kadar o duvarı aşmaya çalışan yüzlerce kişi bunun bedelini canıyla ödeyecekti.

Duvarın Yıkıntıları

Doğu Avrupa'da devlet kapitalisti rejimlerin yıkılışı sürecinde işçi hareketlerinin de belirleyici olduğunu söyleyebiliriz. 1980 yılında Polonya'da Lech Walesa liderliğinde Dayanışma sendikası tersanelerde yaygın grevler başlatmış, bunun üzerine Jaruzevski yönetimi bir yıl sonra sıkıyönetim ilan etmiş ve işçileri tutuklamayı başlamıştı (Aynı tarihlerde Türkiye'de de Kenan Evren yönetiminde askeri rejim DİSK başta olmak üzere işçilerin örgütlerini kapatmış ve öncü işçileri gözaltına almıştı.) 1989 ise Polonya'da Çavuşesku'nun devrilmesinde maden işçilerinin katkısı büyük olmuştu.

Doğu Avrupa rejimlerinin çöküşü sonrası piyasa kapitalizmine geçiş büyük bir yıkım yarattı. Yoksulluk, işsizlik, mafyalaşma, ve ırkçılık bu sonuçlardan birkaçıydı. Eski resmi komünist sosyalist partiler ise reformist sosyal demokrat partilere dönüştü. Doğu Almanya'da ise Eski Sosyalist Birlik Partisi , Demokratik Sosyalizm Partisi adını aldı ve Birleşik Almanya'da 2000'lere kadar girdiği seçimlerde % 4 ve 5 oranında oy aldı. 2004 yılında ise Sosyal Demokrat Parti'nin soluyla birleşerek Sol Parti'yi oluşturdu ve son seçimlerde Sol Parti % 12.5 oranında oy aldı.

Bugün çok daha net ortaya çıkıyor ki, halklar ve işçiler arasına kalın duvarlar, çitler ve mayınlı araziler koyan rejimlerin sosyalizm olarak nitelendirilmesi mümkün değildir. Tersine devrimci sosyalistlerin amacı, sınıfsız, sömürüsüz ve sınırsız/çitlerin olmadığı bir dünya kurmaktır. O nedenle bürokratik devlet kapitalizmi rejimler tarihin çöplüğünde yerlerini almıştır.

Onur Öztürk

Devrim Kronolojisi

1980

■ Polonya'da haziran ayında gıda fiyatlarındaki artıştan sonra bir grev hareketi hızla yayılır. Dayanışma sendikası kurulur. Kitlesel bir destek kazanır ve rejime meydan okur. 1980'lerde bastırılmasına rağmen Dayanışma'nın onarılmaz şekilde tahrip ettiği rejime karşı tek direniş haline gelir.

1989

■ 4 Haziran - Kriz ve direniş yılları Polonya rejimini genel seçime zorlar. Serbest piyasayı destekleyen Dayanışma kazanır.

■ Ağustos - onbinlerce Doğu Almanyalı, Doğu Berlin, Çekoslovakya ve Macaristan'da sığınma amacıyla Batı Alman diplomatik temsilciliklerine gider.

■ 24 Ağustos - Polonya'da Tadeusz Mazowiecki, Sovyet Bloku'nun ilk Komünist olmayan başbakanı olur.

■ 11 Eylül - Macaristan, Batı ile sınırlarını açar. Doğu Almanyalı mültecilerin çıkışı başlar.

■ 7 Ekim - Doğu Berlin'i gezerken, Rus Lider Mihail Gorbaçov dolaylı olarak reformu teşvik eder. Doğu Almanya rejimine karşı ilk gösteriler başlar.

■ 4 Kasım - Bir Milyon Doğu Almanyalı, Doğu Berlin'in ana meydanında demokrasi için eylemler yapar.

■ 7-8 Kasım - Doğu Almanya Hükümeti istifa eder.

■ 9 Kasım - Binlerce Doğu Almanyalı eylemci sınır kapısına gider ve sınırın diğer tarafına geçmek ister. Duvar yarılır ve insanlar törenle duvarı yıkar.

■ 10 Kasım - Bulgar rejimi, uzun süredir yöndetimde olan diktatör Todor Zhivkov'u görevden indirir.

■ 17 Kasım - Bir Çekoslovakyalı öğrenci protestosu, polisle çatışmaya dönüşür ve "Kadife Devrim" başlar. 20 Kasım'da Prag'da yarım milyon kişi eylem yapar.

■ 27 Kasım - Çekoslovakya'da iki saatlik genel grev gerçekleşir.

■ 16 Aralık - Romanya'da protestolar patlak verir ve tüm ülkeye yayılır. Diktatör Nikolay Çavuşesku, protestocuların üzerine ordu ve polisi gönderir. İşçi grevleri ve büyük protestolar Çavuşesku'nun düşüşüne neden olur.

■ 25 Aralık - Çavuşesku ve karısı idam edilir.

■ 29 Aralık - 41 yıl sonra Çekoslovakya'da komünist yönetim sona erer.

1990

■ 3 Ekim - Doğu ve Batı Almanya birleşir.

■ 9 Aralık - Eski tersane işçisi ve Dayanışma'nın lideri Lech Walesa, Polonya'nın ilk başkanlık seçimini kazanır.

Polonya 1989: Tutulmayan sözler

1989'da Doğu Bloku çökerken Polonya halkına verilen iki büyük söz vardı. Bunlardan birincisi, Polonya'nın demokratik bir toplum olacağıydı. İkincisi ise, halkın çoğunluğu için batıdaki kadar yüksek yaşam standartlarıydı.

İnsanlar her iki konuda da büyük bir hayal kırıklığına uğratıldılar.

Evet, demokratik haklar kazanıldı ve bu oldukça önemli. Ama aslında çok daha gelişmiş bir demokrasi sözü verilmişti. Yerel konseylerin yerel halkı temsilen yönetmesinden bahsediliyordu. Parlamentonun, temsil yeteneği olmayan, hesap sorulamayan hükümetler dönemine son vermesi gerekiyordu.

Fakat bugün politikacılar hoş karşılanmıyor, bu da pek çok insanın seçimlerde oy kullanmaktan uzak durmasına neden oluyor.

2007'deki son seçimlerde seçmenlerin %54'ünden daha azı sandığa gitti. Üstelik bu, katılımın %41 olduğu 2005 seçimlerine göre yüksek bir oran.

Kötüye gidiş

Yaşam standartları da kötüye gidiyor. İşsizlik oranı %11'e kadar çıktı ve yükselmeye devam ediyor. Bu yılın başındaki verilere göre her gün 5200 kişi işini kaybediyor. Sağlıkta kısıntıların ardı arkası kesilmiyor ve ücretler giderek enflasyonun gerisine düşüyor.

Geçenlerde yapılan bir ankette insanlara 1989 öncesi Polonyasıyla sonrasını karşılaştırmaları istendiğinde, katılımcıların %44'ü 89 öncesindeki sistemi daha iyi bulduğunu söyledi. Tersini söyleyenlerin oranı ise %43 civarında.

Batı tipi kapitalizmin gerçekleri, 1989'da verilen sözlere hiç de benzemiyor.

Polonya'da demokrasinin doruğa ulaştığı dönem, 1980-81 yıllarında 10 milyon işçiyi örgütlemiş bulunan Dayanışma hareketinin verdiği kitlesel işçi mücadelesinin dönemiydi.

O dönem insanlar sevilmeyen patronları kovuyorlardı. Ve mücadelenin en yüksek olduğu anlarda işçiler, farklı sanayi kolları arasındaki koordinasyonu sağlamaya, gıda dağıtımını ve toplu ulaşımı kontrol etmeye başlamışlardı.

1989'da tüm dünya çapında solun zayıflaması birçok eski sosyalistin ve Marksistin neoliberal politikaları desteklemeye başlamasına neden oldu.

Bu, demokrasiyle batı tipi kapitalizmi özdeşleştiren yaygın hissiyatın bir parçasıydı.

Ancak şimdi insanlar batının büyüsünün bir aldatmaca olduğunu görüyor.

Pek çok kişi yurtdışında çalışmak için iş aramaya gittiğinde işsizliğin uluslararası boyutunu görüp ülkesine döndü ve kendi ülkesinde de işsizlikle karşılaştı. "İyi süper güç" olarak görülen ABD'nin popüleritesi de giderek düşüyor.

Halkın %81'i Polonya'nın Afganistan'a gönderdiği 2000 askerin geri çekilmesini istiyor.

1989'un 20. yılı kutlamalarında başbakan Donald Tusk eski rejimin yıkılmasının "çocuklarımızı barış ve güven içinde büyütebileceğimiz bir sisteme giden yolu gösterdiği" iddia etti. Bu güvenin maddi güveni de içerdiğini söyledi.

Sanki yoksulluk, işsizlik ve kriz yokmuş gibi.

Eğer bu sözleri 20 yıl önce söylemiş olsa binlerce kişilik bir kalabalığın kendisini alkışladığını görebilirdik.

Fakat Tusk bu konuşmayı Krakov'da yüzlerce polisle çevrili bir kalede, küçük bir politikacı grubuna yaptı. Aynı anda Katowice'de binlerce sendikacı hükümeti protesto ediyordu.

Artık bugün gerçek demokrasi için mücadelenin kapitalizme karşı mücadeleden geçtiğini anlatmak giderek kolaylaşıyor.

Şimdi küçük küçük gruplar yeni bir solu inşa etmeye başlıyorlar. Ve ilk kitlesel mücadele bizim de gerçek bir başlangıç yapmamızı sağlayacaktır.

1989'dan sonra Çekoslovakya:

Sol için büyük görevler

7 Kasım 1989'da onbinlerce öğrenci, Prag sokaklarında yürüdü. Nazilerin Çekoslovakya'yı işgaline karşı öğrenci direnişinin bastırılmasının 50. yılını işaret ediyorlardı. Hava, değişim rüzgarlarıyla doluydu.

Protestolar bastırıldı, ama dayanışma eylemleri dalgası tüm ülkeyi sallamaya başladı. İşçiler ve öğrenciler, üniversitelerin çoğunda grevdeydi ve yüzbinlerce kişi polis şiddetine karşı eylemdeydi.

On gün sonra bir genel grev tüm ülkeyi durdurdu. İnsanlar birbiriyle eşitçe konuşarak bir sonraki adımın ne olacağını tartışıyordu.

Farklı siyasî eğilimlerin karışımı önder durumdaydı.

Sol temsilcilerin çoğu 1968'den beri komünist devletlerin reforme edilip "insancıl yüzlü sosyalizm"in yeniden kurulacağına inanıyordu.

Ancak çoğunluk liberal demokrasi ve kapitalizme inanıyordu.

Devrim hükümeti istifaya zorladı. 1990'lar boyunca katı özelleştirmeler uygulandı.

Devlet şirketlerindeki eski komünist işletmeciler, iyi bağlantıları sayesinde yeni özel işyerlerinin sahipleri oldular.

Günümüzde solun en güçlüleri, sosyal piyasa sistemi projeleriyle Sosyal Demokratlar ve stalinizm ve daha pragmatik bir yaklaşım arasında derince yarılmış komünistler.

Hepsi sisteme entegre olmuş ve alternatif önermiyorlar.

Ancak ABD'nin yakın zamandaki füze kalkanına karşı hareket gösterdi ki, radikal bir sol potansiyel oldukça büyük. Devrimden yirmi yıl sonra, böyle bir solu kurmak büyük bir iş.

Ama bu aynı zamanda ilham verici. Ve bu sürecin parçası olmaktan gurur duyuyorum.

Jan Májícek

Aşağıdan mücadele diktatörlükleri yıktı

1989'da Doğu Avrupa çapında gerçekleşen halk devrimleri "Komünist" diktatörlükleri yıktı. Bu ülkelerin sosyalizm ile uzaktan yakından ilgileri yoktu. Devlet ve parti bürokrasisi toplumu yönetti ve kollektif kapitalist olarak hareket ederek işçi sınıfını sömürdü.

1989'a kadar bu sistemler ebedi gibi görünüyordu.

George Orwell, romanlarındaki hakim kötümserliği 1984'te şöyle özetlemişti: "Eğer geleceğin bir resmini istiyorsan, bir postalın, bir adamın suratında sonsuza dek tepindiğini tahayyül et."

Tek-parti devletlerinin liberal rakiplerinde de benzer bir kötümserlik egemendi - Komünist Parti'nin sömürüyü ve eşitsizliği kaldırdığı iddialarının katıksız yalanlar olduğu gerçeğini herkes bildiği halde.

Oyun yazarı Vaclav Havel, 1989'dan sonraki Çek Cumhuriyeti başkanı, direnmenin tek yolunun "hakikat içinde yaşamak" ya da sistemle işbirliği yapmayı reddetmek olduğunu savunmuştu.

Başkaları, rejimin rakiplerinin kendilerini devletten ayırıp toplum içinde yeni demokratik birlikler kurmaları gerektiğini savunuyorlardı.

Bu strateji ne diktatörlerle mücadele edebildi ne de onların sistemiyle.

Bazıları, devletin yavaş yavaş değişebileceğine inanıyordu.

Komünist Parti'nin daha demokratik olabileceği umudunu hâlâ koruyorlardı.

Ancak, 1956'da Macaristan'daki reform hareketleri Rus tankları tarafından ezildiğinde ve 1968'deki Prag Baharı'nda hayalleri suya düşmüştü.

1956, Macaristan

Büyüme

Stalinist devletler monolitik değillerdi. Batının askeri rekabetinin yükü altında şekillenmişlerdi. Ve stalinist yönetimler işçilerin hayat standartları pahasına acımasızca üretimde genişlemeyi sağlamışlardı.

Fakat bu durum sürekli, sistemi köklerine kadar sarsan ayaklanmaları kışkırttı. Liberal muhaliflerin iddialarının tersine işçi sınıfı zayıf değildi.

1980'de Polonya işçi sınıfı isyan etti ve 10 milyonluk güçlü bir sendikal hareket yarattı. Dayanışma, fabrika komitelerinin ve işyeri delegeleri meclislerinin doğrudan demokrasisi üzerinde yükseldi.

Bu hareket polis devletinin yapılarını paramparça etmişti. İşçiler fabrikaların yöneticileriydiler, fakat onların liderleri devrimin genişlemesini engellediler.

Karşılık olarak ordu, direnişi ezmek ve Komünist Parti yönetimini restore etmek için devreye girdi.

1989 devrimleri totaliter rejimleri yıktı ve liberal demokrat toplumlar kurdu.

Ancak, küçük bir azınlığın zenginliğin büyük bir kısmına sahip olmalarına karşı mücadelede başarısız oldular.

Bu, devlet yöneticilerinin ve şirket yöneticilerinin parti kartlarını atmalarını ve topluma hükmetmeye devam etmelerine izin verdi.

10 yıl sonra Seattle'da antikapitalist hareketin patlaması, 1989'un "tarihin sonu" olduğu yalanlarını ifşa etti.

Fakat, hareketin bazı önder figürleri Doğu Avrupalı muhaliflerin en göze çarpan stratejilerini yankılamaya başladılar.

John Holloway gibi bazı antikapitalist düşünürler, "iktidarı almadan dünyayı değiştir"memiz gerektiğini savundular.

Böylesi stratejiler, zenginliği ve iktidarı kontrol eden küçük bir azınlığı savunmak için şiddet kullanmaya hazırlanmış kapitalist devletlerle mücadele edemez.

Halk baskısı altında, mevcut devletin olumlu yönde bölük pörçük değişiklikler yapması için verilen mücadeleler de nihayi bir çözüm sağlamaz.

1989'daki devrimler sırasında işçiler, mücadelelerini yönetebilmek için kitlesel devrimci birlikler kurmuşlardı: işçi kurulları, fabrika komiteleri ve işçi meclisleri.

Bu organlar, yeni bir tür toplumun, kendi kendini yöneten ve sınıfsız bir toplumun çekirdeğinin nasıl olabileceğini gösterdi. 1989'daki olaylar, böyle bir toplumun nasıl meydana gelebileceğinin bir anlık görüntüsüydü.

Bir dahaki sefere, devrimi devletin hudutlarının ötesine taşıyabilmek için ve hepberaber mükemmel bir demokrasiyi inşa edebilmek için daha iyi örgütlenmeliyiz. Kazanacak bir dünyamız hâlâ var.

Andreja Zivkoviç - Vladimir Unkovski-Korica

1989 sayfalarındaki tercümeleri Burak Demir, Basri Güler ve Sami Yoldaş yaptı.

sosyalist işçi

Kürt sorununda bir adım daha

1999 yılından beri İmralı adasındaki yüksek güvenlikli hapishanede tek başına kalan Abdullah Öcalan'ın yanına beş yeni mahkum daha getirildi. Abdullah Öcalan diğer mahkûmlarla haftada 10 saat görüşebilecek.

Kürt açılımı adı verilen süreçte en önemli adımlardan birisi ağrılaştırılmış hapis cezası çeken ve tam anlamıyla tecrit koşullarında yaşayan, devletin keyfi kararıyla düzenli olmayan bir şekilde sadece avukatlarıyla görüşebilen Abdullah Öcalan'ın yalnızlığına kısıtlı da olsa bir önlem alınmış olmasıdır.

Bu, "muhatap" meselesinde devletin yavaş yavaş da olsa adım atmaya başladığının en güçlü kanıtlarından birisidir.

Kuşkusuz Kürt sorununda siyasal çözüm ne sadece Abdullah Öcalan'ın koşullarının iyileştirilmesi, ne Kürtçe tv, ne de köy isimlerinin orijinallerinin kullanılmaya başlanmasıdır. Kürt sorununda çözüm için atılacak en önemli adım, Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleyebileceği siyasal koşulların yaratılmasıdır. Kısaca, Kürt halkının ulusal varlığının siyasi, ekonomik, kültürel ve ideolojik düzeylerde kabul edilmesi ve bu hakların anayasal zeminde tarif edilmesi gerekiyor. Görülmesi gereken ise İmralı'daki son gelişmeler de dahil olmak üzere bir süredir atılan adımlar kendi başlarına çok önemli olmasa da bir sürecin parçaları olarak toptan bir değişimin habercisidir.

Bu yüzden bu adımları küçümsemek değil, güçlendirmek gerekiyor. Her adımda daha ileri bir adımı talep etmek için üzerinde sıçrayabileceğimiz bir zemin olduğunu görmek, halkların kardeşliği sloganını soyut bir slogan olmaktan çıkartacak ve acı çeken bir halkın özgürlük mücadelesinin tarihsel adımları haline gelmesine yardımcı olacak.

Kürt açılımı sürecine şüpheyle bakanlar var hâlâ. Açılımı tek başına AKP'nin batılı güç odaklarınca planlanan bir programın ürünü olarak görmek, MHP ve CHP'nin sık sık telaffuz ettiği "ihanet" suçlamasıyla değerlendirmek, paranoyak milliyetçilik hastalığını bir kenara bıraksak bile, tek kelimeyle Kürt halkının gücünü küçümsemektir.

Kürt açılımı konusunda söz söylemek isteyenler öncelikle 29 Mart 2009 yerel seçimlerinden işe başlamak zorundalar. Seçimlerden önce DTP'yi bitirme planları yapanlar, "Diyarbakır'ı da alırım, tüm Kürt illerini de" diyenler, 29 Mart akşamı Kürt illerinde mağlup oldular. Seçimin Kürt illerinde AKP ile DTP arasında bir referandum olarak görüldüğü bizzat AKP ileri gelenlerince söyleniyordu. Sonuç, referandumu DTP'nin kazanması oldu.

Zaten egemen sınıfın bir kesimi bizzat bir önceki Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın dediği gibi düşünmeye başlamıştı: "Bu sorun savaşarak çözülemez!"

Kürt açılımı adı verilen süreç, bu yüzden Kürt halkının geri adım atmamasının, kitlesel mücadele yeteneğinin, direnç gösterme kararlılığının ürünüdür.

Savaşmak isteyenlere savaşarak bu sorunda adım atamayacaklarını gösteren bir halk olduklarını ve barış istediklerini mücadele ederek kanıtlayan Kürt hareketidir.

Bu yüzden, batıda, çok ama çok güçlü, kitlelerin katıldığı bir barış sesine ihtiyaç var. Kürt halkının sesine, batıda işçi sınıfının sesi eklendiğinde elde edilecek kazanımların büyüklüğü hayallerin ötesinde olacaktır.

Aşağıdan mücadele, aşağıdan kurulan bir sol parti

2007 yılında Meclise Ufuk Gerek kampanyası binlerce aktivisti, emekçiyi bir çırpıda içine çekti. Sokakta defalarca en radikal sloganlarla yürüyüşler örgütlendi. Benzer bir politik ruh hali çok daha keskin bir biçimde Baskın Oran kampanyasında da yaşandı.

Her iki kampanyada da insanları heyecanlandıran, sihirli bir atmosfer vardı. Bu heyecan medyayı da sardı, abartılı olmazsa, neredeyse tüm Türkiye'nin gözünü dikip bu iki bağımsız aday kampanyasını izlediğini iddia edebiliriz.

Gerçekten yeni olan ne?

Aktivistleri heyecanlandıran, kampanyada bir dizi yenilik olmasıydı. Sloganlar yeniydi, örgütlenme biçimi yeniydi, geleneksel seçim kampanyaları dışında yıllardır süren gerçek politik kampanyalar gibi biçimleniyordu yürüyüşler de sloganlar da.

Daha önemli bir başka yenilik ise kampanyanın politik eksenini benimseyen herkes, kendisini hareketin aktif, işe yarayan, yetenekleriyle genel politik havaya katkı yapan özne olarak görmesini sağlayan bir örgütlenme ağı şeklinde adım atılıyordu.

Bir yandan darbelere karşı çıkar, tüm ezilenlerin sesi olan sloganlar benimsenir, birleşik bir eylem, propaganda ve sokak etkinliğiyle halkların kardeşliği duygusu güçlendirilirken, bir yandan da kanalları harekete geçmek isteyen her insana açık olan aşağıdan bir kampanya havası hakimdi.

Sokağın sesi

Her iki kampanya da aynı şekilde sokağın sesini temsil ediyordu. Sabahlardan gece yarılarına kadar sendikalarda, işyerlerinde, merkezi alanlarda yürüyüşler, bildiri dağıtımları, toplantılar, afişlemeler yapılıyordu.

Söz konusu olan, gerçek bir aktivizm patlamasıydı.

27 Nisan muhtırası ve Hrant Dink cinayetinin kamuoyunda yarattığı keskin politikleşme seçim kampanyasına da yansıdı. Ama önemli olan bu politikleşmede harekete geçmek isteyenlerin istediği gibi içine girebileceği kanalların yaratılmasıydı.

Bugünler de Sosyalist İşçi'nin de kurulması için çabaladığı "kitlesel ve yeni bir sol parti" girişimi, 2007 seçim kampanyalarının deneyleri üzerinden çok güçlü bir biçimde ilerleyebilir.

Grupların değil hareketin partisi

Bu deneylerin en önemlilerinden birisi, heyecan yaratacak yeni bir sol partinin, grup ittifakları biçiminde görünmemesidir. Böyle bir algı, bütün grupların aktivist sayısının toplamından çok daha büyük bir kitleyi oluşturan, herhangi siyasi bir partide örgütlenmemiş, herhangi siyasi bir grubun taraftarı olmayan bir kitleyi dışarıda bırakır.

Mevcut parti girişiminde adı geçen bazı Alevi dernekleri, ÖSH, DSİP, 10 Aralık, SHP gibi örgütlerin yan yana gelmesi ve "biz yeni bir parti kuruyoruz" beyanatında bulunması, farklı bir çatı partisi olarak algılanacağı için gerekli olan ilk ivme için bir heyecan yaratamaz. Üstelik soldaki en büyük çatı olan DTP'nin başka bir çatı partisi girişiminde yer alıyor olması, heyecanın yerini kurumsal tartışmaların alması anlamına gelir.

Aşağıdan hareketin sözcüsü

Kitlesel sol parti, kuruluş aşaması, ilk tartışmaları da dahil olmak üzere her adımını aktivistlerle, bu girişimin içinde yer almak isteyenlerle, kamuoyuyla tartışarak atmalıdır. Elbette "yukarda" yürütülmesi gereken adımlar vardır ve bu adımlar da önemlidir ama her adım böyle bir partinin aktivisti olmak isteyenlerle paylaşılmalıdır.

Bu paylaşım sadece demokrasinin gereği olduğu için değil, sorunların çözümünde aktivistlerin katkılarını almak çok önemli olduğu için de faydalı olacaktır.

Kampanyacı bir sol

Olağan koşullarda 2011'de genel seçimler yaşanacak. Genel seçimlere kadar, hatta belki de bütün bir 2010 yılı boyunca bir yandan Kürt açılımı için bir yandan da darbe girişimlerine karşı ve Ergenekon davasının sonuna kadar gidilmesi için kıran kırana bir mücadele sürecek.

Yeni bir sol parti, iklim değişimine karşı mücadeleden inançlar üzerindeki baskıya kadar, emekçilerin talepleri için verdikleri mücadeleden demokrasi için sınırları zorlayan adımlara kadar bir dizi başlıkta, bugünden mücadele etmelidir.

Ama özellikle özgürlüklerin üzerinde ağır bir kaya gibi duran darbe girişimlerine karşı mücadele ve Kürt halkının tarihsel bir kazanım elde etmesinin mümkün olduğu açılım sürecinde Kürt halkıyla beraber mücadele çok önemli.

Kitlesel bir sol parti, 2011 yılında bağımsız aday kampanyalarıyla meclise çok sayıda milletvekili sokabilir. Bunun biricik yolu ise bugünden sokakta kampanya yapmak, Baskın Oran ve Ufuk Uras seçim kampanyalarında olduğu gibi gerçekten yeni olduğunu sloganlarının radikalliğiyle, keskinliğiyle göstermektir.

■ Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!
devrimci sosyalistlere güç ver
www.dsip.org.tr

Keynes'in iki yüzü

Hem sağcı, hem de solcu ekonomi bilimcileri, krize verilen bir cevap olarak Keynes'i öve öve bitiremiyorlar. Oysa Keynes'in teorilerinden radikal sonuçlar çıkaranlar da var: Chris Harman, ekonominin kapitalizmden kurtarılması gerektiğini söylüyor.

"Bu büyük ekonomiste herkes minnet borçlu" diye yazıyordu kısa bir süre önce Financial Times'da John Maynard Keynes'e dair yazılan bir makalede. Görünüşe göre bu gerçekten de böyle. Muhafazakâr Wolfgang Schäuble, Handelsblatt'da şöyle diyor: "Kriz ortamında CDU Keynesçi düşünceye sahip olmalı". ABD Maliye Bakanı Hank Paulson ve ABD Merkez Bankası Başkanı Ben Bernanke de benzer şeyler söylüyorlar. Bu, politik yelpazenin bir ucu. Yelpazenin diğer ucunda ise önde gelen solcular bulunuyor. Bu solcular, krizlerin nasıl aşılacağını Keynes'in daha 30'lu yıllarda gösterdiğini ve yöntemlerinin bugün de geçerli olduğunu söylüyorlar. Oysa dikkatle incelendiği zaman bu iddianın doğru olmadığı ortaya çıkıyor: Çünkü Keynes 30'lu yıllarda krizin nasıl aşılacağını göstermiş değildi.

1883-1946 yılları arasında yaşamış iktisatçı.John Maynard Keynes, 2. Dünya Savaşı sonrası büyüyen dünya ekonomisine model olan kuramcıdır. Sosyal-demokrasinin ekonomik politikalarını belirleyerek 1950-1970 yılları arasında tüm dünyada uygulandı. Keynes, müdahaleci ekonomik politikaların gerekliliğini savunuyordu.

Piyasa kendi kendisini düzenlemiyor

Keynes, bunun yerine krizlerin ancak işçi sınıfının yaşam standartlarına saldırmak suretiyle çözülebileceğini öne sürenlere karşı acımasız polemiklere girişiyordu. Piyasanın kendi sorunlarını kendisinin çözeceği önermesine karşı Keynes'in geliştirdiği argümanlar bugün bile büyük öneme sahip. Döneminin önde gelen ekonomistlerinin neredeyse bütünü "Say Yasası"nın doğruluğuna inanıyorlardı. Bu yasaya göre kapitalizmde genel olarak fazla üretim krizlerinin yaşanması mümkün değildi: Piyasalar bütüncül bir ekonomik dengeye yerleşme eğilimindeydiler - her ek arz, kendi talebini yaratıyordu. Keynes bu teoriye itiraz etti ve Karl Marks'ın ondan 60 yıl önce yapmış olduğu tespitlerin benzerlerini geliştirdi. Bir piyasa sistemindeki bütün mallar ancak işçiler gelirlerinin ve kapitalistler kârlarının tümünü harcadıkları takdirde satılabilirler. Normal şartlar altında işçilerin gelirlerinin tümünü harcamaları kaçınılmazdır. Ancak kapitalistler kârlarının bir kısmını yeni yatırımlar yapmak ya da kendi kişisel ihtiyaçları için harcamak yerine bir banka hesabına yatırmayı ya da yastık altına koymayı tercih edebilirler. Bu durumda üretilen toplam mal ile satılan mal arasında bir boşluk oluşur.

Keynes, işçilerin aldıkları ücretlerin düşürülmesi durumunda daha fazla eşyanın satılacağı ve işsizliğin azalacağı argümanına, bu durumun sadece işçilerin daha da az mal satın alabilmesine yol açacağını söyleyerek karşı çıkıyordu. Bunun sonucu olarak işçilerin ücretleri daha da düşürülecek ve alışveriş daha da azalacaktı. Dolayısıyla Keynes ekonomik büyümenin ancak işçi ücretlerinin düşürülmesiyle sağlanabileceğini öne süren "klasik" ekonomistlerin teorilerine karşı çıkıyordu. Fakat bunu yaparken öne sürdüğü gerekçeleri kesinlikle antikapitalist olarak değerlendirmiyordu: Onun tek derdi, kapitalistleri değişmeye ikna edebilmekti: Sistem tekrar işlemeye başlamak zorundaydı.

Keynes'in politikası

Keynes, teorisinin "sonuçları itibarıyla nispeten muhafazakâr" olduğunu yazıyordu. Onun biyografisini yazan Lord Skidelsky, Keynes'in önerilerinin özellikle iş dünyasının psikolojisine uygun olduğu görüşündeydi. Uygulamada ise Keynes "son derece dikkatliydi". Krizin nasıl aşılacağına dair ortaya koyduğu düşüncelerinin merkez noktasını, yatırım ve tüketim harcamalarının artması için devletin müdahale etmesi gerekliliği oluşturuyordu. Keynes'e göre somut olarak iki tür önlem almak gerekiyordu. İlk olarak hükümetin faizleri düşürmesi gerekiyordu. Bu, zenginleri gelirlerini biriktirmek yerine harcamaya teşvik edecekti. Dolayısıyla başkaları için yeni pazarlar açılacak ve yatırımlar canlanacaktı. Ancak Keynes "sadece paraya dayanan bir politika" konusunda tereddütlü olduğunu da itiraf ediyordu. İkinci olarak da doğrudan hükümetlerin kendileri kredilerle finanse edilecek olan harcamalarda bulunabilirlerdi. Borçlanmaya dayalı bu tür konjonktür programları ("deficit spending"), büyüyen ekonomiyle birlikte vergi gelirleri de artacağı için kendisini finanse edecekti. Ancak bu stratejileri uygulamaya koymak söz konusu olduğunda Keynes kapitalistlerin canını sıkmaktan çok korkuyordu, çünkü yatırım yapıp yapmayacaklarında belirleyici etken sonuçta onların psikolojik durumuydu. Bu yüzden ortaya koydukları aslında dünya ekonomi krizini sona erdirmekten çok uzak, fazlasıyla yumuşak önerilerdi.

Keynes, 30'lı yılların başında işsizliğin %100 oranında artmasıyla birlikte, liberal milletvekili ve eski başbakan Lloyd George'un, işsizliği %89 oranına çeken bir kamu istihdamı programını destekledi. Başkan Roosevelt'e "ekonomik ve sosyal reformlar yapmamasını" önerdi, çünkü bu reformların "iş dünyasının güvenini zedelemek" suretiyle ekonomideki canlanmaya engel olacağını düşünüyordu. Yapılan tahminlere göre, krizin zirvesindeyken tam istihdamı sağlayabilmek için gereken 3 milyon işi sağlayabilmek için Britanya hükümetinin harcamalarını %56 oranında artırması gerekiyordu. Ancak Keynes'in adım adım işleyen yöntemleriyle harcamaların bu şekilde artırılması mümkün değildi, çünkü bu yöntemler beraberlerinde sermayenin yurtdışına kaçmasını, ithalatın artmasını, ödemeler dengesinin açık vermesini ve faiz oranlarının ciddi şekilde yükselmesini getirirdi.

İkinci yüz

"İstihdamın, Paranın ve Faizin Genel Teorisi" adlı en önemli eserinin bazı yerlerinde, Keynes bu tür bir çekingenliğin yeterli gelmeyeceğini anlamış gibiydi. Sistemin özündeki bir sorunun yatırımlarda çöküşe yol açtığına işaret ediyor, "yatırımlardan en üst seviyede faydalanmanın" iflas ettiğini söylüyordu. Bu tasavvur, Marks'ın kâr oranlarının düşme eğilimi düşüncesine yaklaşıyor, hatta içinde kapitalizmin özünde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu, bunun faiz oranlarıyla oynamakla veya devletin harcamalarını artırmakla giderilmeyeceğini bile barındırıyordu. Bu durum karşısında Keynes en radikal açıklamalarından birini yapmıştı: "Tam istihdamı yaklaşık da olsa sağlayabilmek için tek geçerli yöntem, yatırımların oldukça geniş kapsamlı bir toplumsallaştırılması gibi görünüyor."

Keynes'in kendisi bu görüşlerine sadık kalmadığı gibi, onun yolunda yürüyenlerin büyük kısmı da bunu yapmadı. Bunun yerine tıpkı Keynes gibi, taleplerini kapitalistler tarafından kabul edilebileceğine inandıkları düşüncelere uyumlulaştırmayı yeğlediler. Günümüzde ABD ve diğer sanayi devletlerinin hükümetlerindeki Keynesçiler, kendilerinden önce Keynes'in yaptığı gibi, kapitalizmi kendisinden kurtarmaya çalışıyorlar. Yani, kapitalistleri memnun edebilmek için, bizim ellerimizi cebimize atmamızı istiyorlar. Sol Keynesçiler ise bir tercihle karşı karşıyalar: Bu görüşe katılabilir ve kapitalizmi hayatta tutmak için ellerinden geleni yapabilirler. Ya da Keynes'in daha radikal görüşlerine katılabilir ve Marks'ın ulaştığı sonuca ulaşabilirler: Ekonominin kapitalizmden kurtarılması gerekmektedir.

Çeviren: Atilla Dirim

POLİTİKANIN ABECESİ...

D

HOMOFOBİ

Homofobi; eşcinselliği, yani sistem içinde "normal" kabul edilen heteroseksüel erkek ve kadın dışındaki üçüncü cinsi yok sayan, aşağılayan ya da kabullenemeyişe verilen isimdir. Sözcük, Latincede "eş, aynı, aynı bütün içinde" anlamlarına gelen homo sözcüğü ile Fransızcadan gelen "belirli durumlar karşısında gösterilen tepki ve korkular"ı anlatan fobi sözcüklerinin birleşiminden oluşmuştur. Artık bilim insanlarının ve pek çok psikoloğun da kabul ettiği gibi homofobi bir hastalıktır. Ancak bu hastalık, kendiliğinden oluşan ya da virüsler, mikroplar gibi biyolojik sebeplerle oluşan bir hastalık değildir. Eşcinsellere dönük nefret ve korkuyu teşvik eden mikrop kapitalizmin ta kendisidir.

Homofobi, bu köşede daha önce ele alınan cinsiyetçilik ile doğrudan bağlantılı bir konudur. **Friedrich Engels**'in, '*Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni*' kitabında gösterdiği gibi bugün "normal" olarak sunulan tek eşli ve heteroseksüel cinsel ilişki tarihin her döneminde birincil kabul edilen cinsel ilişki biçimi değildi. Kapitalizmin ortaya çıkışı ve kendisine uygun bir toplumsal normlar dizisi oluşturma ihtiyacı, 19. Yüzyıl ortalarında kapitalist ailenin yaratılmasını ve bunun dışındaki tüm cinsel ilişki ve kimliğin dışlanmasını ortaya çıkarttı. İngiltere, Almanya gibi ülkelerde erkekler arası ilişkiler yasadışı ilan edildi. Ünlü yazar Oscar Wilde, eşcinsel olduğu için bu yasalardan yargılandı. Yeni işçi kuşaklarının üretimi için eski orta sınıfın; kadınları, eşcinselleri baskı altında tutan ahlak anlayışı egemen hâle getirildi.

Kapitalizmin üstyapısı tabii ki zaman içinde çeşitli değişikliklere uğradı. Eşcinsellerin vermiş olduğu mücadele bunda ciddi biçimde etkili oldu. Pek çok ülkede eşcinsellik ve kadın hakları konusunda pek çok özgürlük kazanıldı. Ancak kapitalizm, homofobiyi ve eşcinsellere dönük şiddetin temelini ortadan kaldırmazken, "sisteme dahil" edilen zararsız bir figür olarak eşcinselliği kullanmaya çalıştı, eşcinsellere dönük ayrımcılık ortadan kalkmadı. Eşcinselliğin, toplum tarafından kabul görebilmesi bütünüyle Stonewall'dan bu yana gelen mücadelenin ürünüdür. Eşcinsellerin tüm haklarının kazanılması için mücadele etmek gerekir ancak homofobiyi yeryüzünden bütünüyle silmek için kaynağını kurutmak, yani kapitalizmi yıkmak gerekir.

Can Irmak Özinanır

marksizm sohbetleri

İdamlar cumhuriyeti

CHP'den Onur Öymen'in meclis konuşması kemalizmin çürüyen varlığının son kanıtı oldu. Meclis kürsüsünden katliam çağrısı yapılması, kemalizmin merceğinden tarihe bakanlar tarafından görülemeyen bir vahşetin tüm toplumda tartışılmasına neden oldu.

Bu tartışma, "cumhuriyet kazanımlarının" ne menem bir şey olduğunu da bir kez daha gündeme getirdi. Öve öve bitirilemeyen cumhuriyetin bir soykırım ve defalarca kitlesel imhalarla şekillendiği artık yüz binlerce insan tarafından tartışılıyor.

Ermeniler ve Kürtlerin mezarlığı olan bir cumhuriyet.

Askeri darbeler cumhuriyeti.

İdamlar cumhuriyeti.

Kapatılan sendikalar cumhuriyeti.

Laiklik maskesi altına gizlenen dini inançlar üzerinde şiddet uygulayan bir cumhuriyet.

Askerler cumhuriyeti.

Diktatörler cumhuriyeti. Başbakan asanlar cumhuriyeti.

Deniz Gezmişleri asanların, Hrant Dink'i öldürenlerin, Varlık Vergisi çıkartanların, 6-7 Eylül vahşetini planlayanların cumhuriyeti.

Bu cumhuriyetten kazanımı olan tek toplumsal kesim, Türk burjuvazisi. Burjuvazi açısından kazanımlarla dolu bir cumhuriyet bu. Burjuvazisinin bekçiliğini yapan sivil-asker bürokrasi açısından da kazanımlarla dolu bir cumhuriyet.

Peki bu "kazanımlar" nasıl oluyor da solun bazı kesimleri tarafından da kazanım olarak, savunulabilecek bir ilerleme olarak görülebiliyor? Nasıl oluyor da "başkumandan"a ölüm yıldönümlerinde gazetelerinin manşetlerinde anma mesajları yayınlayabiliyor "solcular"?

O başkumandan ki, "Sorumluluğu üzerime alıyorum. Vuracağız Dersim'i" demişliğiyle de ünlüdür!

Aynı Mustafa Kemal, İzmir İktisat Kongresi'nde yabancı sermaye yatırımlarının önemi hakkında nutuk çektiği için, kemalizmin bağımsızlık ruhunu öne çıkartarak cumhuriyeti savunan sol, muhtemelen sayı saymasını bilmiyor. Yanılgının temelinde, Karl Marks'ın çağları, yani üretim tarzlarını birbirinden ayırmak ve kapitalist üretim tarzının feodal üretim tarzından daha ileri olduğunu vurgulamak için koyduğu ayrımın donuklaştırılarak güncel politikaya tercüme edilmesi yatıyor. Kan bağına dayalı bir hiyerarşi temelinde serfleri, köylüleri toprağın parçası gibi gören toplumsal örgütlenmeye göre, emekçinin "özgür emekçi" haline geldiği kapitalist üretim ve bu üretime bağlı siyasal ilişkiler Marks'ın altını çizdiği gibi tarihsel olarak ileri toplumlardır. Ama Marks'ın altını hemen, aynı anda çizdiği bir başka gerçek daha var: Kapitalizmde "özgür emekçi", iş bulamazsa açlıktan ölme özgürlüğüne sahip olan emekçi demektir. Bu yüzden ister aşağıdan ister tepeden gerçekleşsin, burjuva devrimleri, devrimin gerçekleştiği ve burjuva sınıfı iktidara geçtiği gün hızla gerici bir karakter kazanır.

Bu gerici karakter, uluslaşma adı verilen süreçle tüm toplumu şiddetle biçimlendirir.

Geçtiğimiz hafta yaşamını kaybeden İngiliz devrimci Marksist Chris Harman uluslaşmanın, diğer etnik sermaye gruplarını tasfiye ya da imha eden bir ya da birkaç etnik sermaye grubunun, kapitalist devlet aygıtının tüm şiddet mekanizmasını kullanarak kendisine bir ulusal pazar, bir emek pazarı ve küresel sermayeyle pazarlık gücünün garantisi olacak bir askeri güç yaratma süreci olduğunun altını çiziyordu.

Cumhuriyetine tutkuyla bağlı olanlar ve başkumandanlarını 10 Kasım'da ananlar, işte bu süreci savunmaya devam ediyorlar. Yine de Sezar'ın hakkı Sezar'a! Kemalizmi neden savunduklarını güzel güzel gerekçelendiriyorlar! Eğer bir inanan bulmalarına yardımcı olacaksa burada da bir kez daha hatırlatmakta fayda var: Eğer AKP durdurulamazsa saltanat rejiminin hortlaması ya da ABD'nin planlarının cumhuriyetten geriye kalan tüm bağımsızlık birikiminin tasfiye dilmesi gündemdeymiş!

Efendiler! Siz siz olunuz, kemalizmden kopunuz!

Şenol Karakaş

André Gide'in 'SSCB'den Dönüş'ü

Berlin Duvarı'nın yıkılışının 20. yıldönümünü yaşıyoruz şu günlerde. Kapitalistler coşkulu kutlamalar düzenlerken, başta stalinistler olmak üzere pek çok solcu da ezik bir tavırla hem bu kutlamaları yapanlara kızıyorlar hem de duvarın yıkılmasında rol oynayan dönemin liderlerine, özellikle de Gorbaçov'a küfrediyorlar. "Gorbaçov stalinizme ihanet etti ve Doğu Bloğu'nun yıkılmasına sebep oldu" diyorlar.

İyi de, Stalin döneminde nasıldı ki "Doğu"nun hali? İşte bu sorunun cevabını André Gide 1936'da, stalinizmin gümbür gümbür olduğu dönemde veriyor 'SSCB'den Dönüş' adlı kitabında.

Fransız edebiyatçı André Gide 1930'larda, Sovyetler Birliği'ne hayranlık duyan bir komünisttir. 1936 yılında, bir grup sosyalist yazar ile birlikte Sovyetler Birliği'ni gezmek için davet edilir ve birkaç ay süren bir Rusya turuna katılır.

Sovyetler Birliği'nde gördükleri sebebiyle gezinin başlarında azalmaya başlayan hayranlığı gezinin sonlarına doğru bir düşmanlığa dönüşür. Kendisi de bir eşcinsel olan Gide, uzun süre hayranı olduğu ülkede öyle şeyler görür ki, Ekim Devrimi ile özgürlüğe kavuşan eşcinsellerin Stalin'in çıkardığı yeni bir yasa ile sadece eşcinsel olmaları gerekçesiyle hapis cezasına çarptırıldıklarını öğrendiğinde çok da şaşırmaz. André Gide, hayranı olarak gittiği Rusya'dan, Sovyetler Birliği karşıtı ve şiddetli bir anti-stalinist olarak döner.

Gide, Sovyetler Birliği'nde gördükleri karşısında edinmeye başladığı fikirlerini gezisi boyunca dikkatle gizler. Çünkü, "özgürlükler ülkesinde", o ülke hakkındaki olumsuz fikirleri beyan etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu kısa sürede anlar. Ancak Fransa'ya döndükten sonra, Rusya'da gördüklerini anlatan SSCB'den Dönüş adlı kitabını yazar.

SSCB'den Dönüş'te Gide; Sovyet Rusya'nın sokaklarında aç gezen kimsesiz çocukların toplama kamplarına gönderilmemek için polislerden nasıl kaçtıklarını, fabrikalarda ölesiye çalıştırılan işçilerin birkaç metrekarelik barakalarda nasıl yoksulluk içinde yaşadıklarını, stalinistlerin öve öve bitiremedikleri stahanovculuğun kölelerin sırtına vurulan eski çağlardaki kırbaçtan aslında hiçbir farkının olmadığını, Lenin'in "en fazla ortalama işçinin ücreti kadar ücret almalıdırlar" dediği yöneticilerin sofralarında sadece kuş sütünün eksik olduğunu, bütün bir halkın Pravda tarafından aldatılarak dünyanın en müreffev ülkesinde yaşadıklarına nasıl inandırıldıklarını... kısacası stalinist karşıdevrim tarafından, Ekim Devrimi'nden kalan ne varsa nasıl yokedildiğini ve Sovyetler Birliği halklarının nasıl ezildiğini anlatıyor.

Gittikçe burjuvalaşan bürokrasi sınıfının nasıl karşıdevrimci olduğunu anlatıyor André Gide gördükleri karşısında ve ekliyor: "Bugün Rusya'da karşıderimci olarak tanımlanan şeyse tam tersi. Bugün Rusya'da karşıdevrimci olarak kabul edilen şey, Çarlık Rusya'sını deviren devrimci ruhun ta kendisi."

André Gide bu kitabını yayınladıktan sonra pek çok arkadaşı dahil çok sayıda sosyalistin saldırısına mağruz kalıyor. Döneklikle ve sosyalizme ihanet etmekle suçlanıyor. Gide ise Sovyetler Birliği'nde olan biteni gösterip onu eleştirerek sosyalizme ihanet etmediğini çünkü Sovyetler Birliği'nde gördüğü şeyin sosyalizm olmadığını söylüyor ve dünya sosyalistlerinin örnek alarak yüzlerini döndükleri Rusya'nın gerçek yüzünü gösterip stalinizmin eleştirisini yaparak sosyalizme hizmet ettiğini belirtiyor.

Bu kitabında André Gide, Sovyetler Birliği'nin teorik bir analizini yapmıyor, yapamıyor. Kitabın önemli bir kısmında sadece gördüklerini anlatıyor ve kitabın küçük bir kısmında da gördükleri hakkında yorum yapıyor. Bu yorumlarda da, SSCB'den Dönüş'ü yayınladıktan bir yıl sonra yazdığı SSCB'den Dönüş Üzerine Düzeltmeler'de de, Sovyetler Birliği'nin o dönemki mevcut yapısının sosyalist olmadığını kesin bir dille söylerken, bu yapının tam olarak ne olduğunu açıklayamıyor. Sovyet halkının Stalin'den kurtulup sosyalizme doğru ilerleyeceği şeklindeki umudunu korumaya devam ediyor.

Gide, Stalin Rusya'sını eleştirdiği için tepkiyle karşılaşacağını umduğunu ama bu kadar da çok saldırıya maruz kalacağını tahmin etmediğini belirtiyor. Dedim ya, stalinizmin güçlü bir analizini yapamıyor Gide. Yapabilseydi, bu kitabının ardından gördüğü tepkilere şaşırmaz, hatta bir Sovyet ajanı tarafından buz baltasıyla öldürülmemiş olmasına şükrederdi.

Sonuç olarak, SSCB'den Dönüş sağlam analizler içermese de, 1936 yılında Sovyetler Birliği'nde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu, sadece istatistiklerle değil; sokaklarda, fabrikalarda, kolhozlarda, okullarda vs. hayatın nasıl olduğunu göstererek anlatması sebebiyle okumaya değer bir kitap.

Türkiye'de Anahtar Kitaplar Yayınevi tarafından basılan bu kitap 5 TL'ye satılmaktadır.

Burak Demir

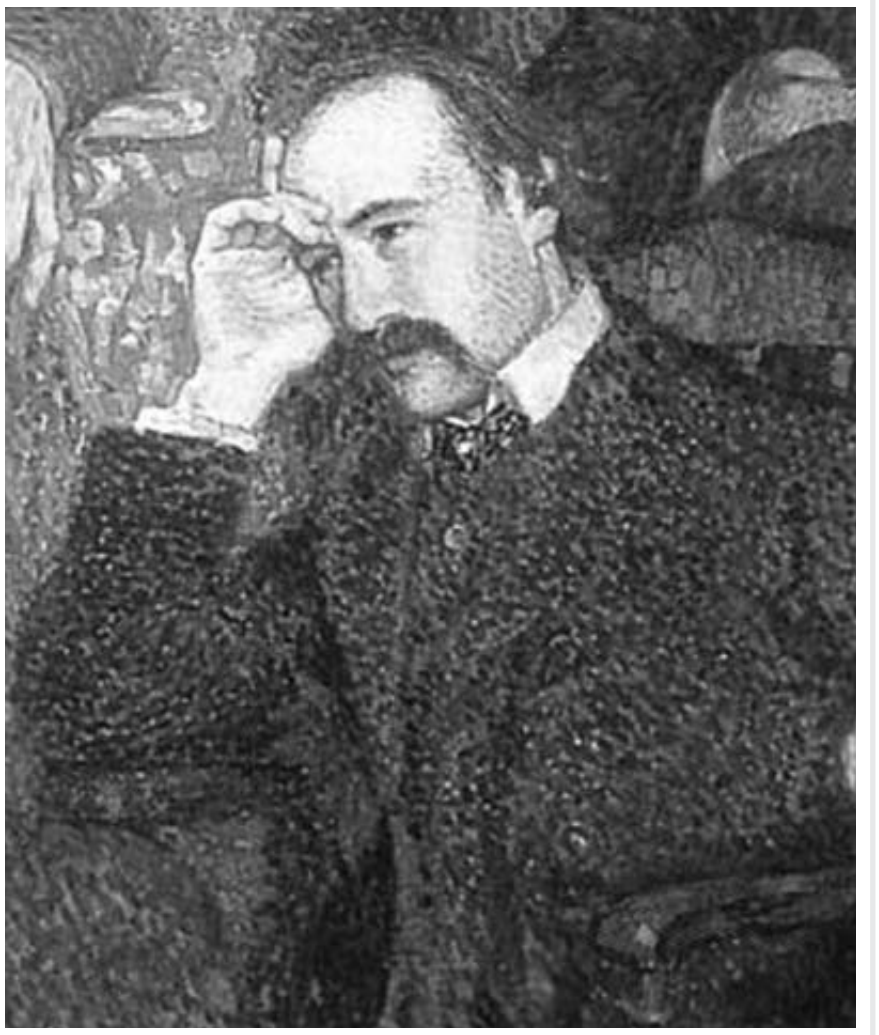

Üretken bir edebiyatçı olan Gide hayatı boyunca çok sayıda roman, öykü, şiir, deneme, gezi yazısı, inceleme ve tiyatro oyunu yazmıştır. Kalpazanlar, Dar Kapı, Corydon, Kadınlar Okulu, Dünya Nimetleri ve Pastoral Senfoni başlıca eserlerindendir. 1947 yılında Nobel Edebiyat Ödülü almıştır. 1951 yılında ölen Gide'in tüm kitapları 1952 yılında Katolik Kilisesi tarafından Yasak Kitaplar Listesi'ne dahil edilmiştir.

André Gide'in ölümünden iki gün sonra arkadaşı François Mauriac, André Gide imzalı bir telgraf alır. Telgrafta şu yazılıdır: "Cehennem yok, rahat ol. Claudel'e de haber ver."

Ankara'da Kürt sorunu paneli: Sesimizi yükseltelim!

Sİ Ankara - 14 Kasım Cumartesi günü Ankara'da "Kürt sorununda çözümün neresindeyiz?" başlıklı bir açık toplantı yaptık. Katılımın yüksek olduğu ve tartışmalar açısından başarılı geçen tolantıya SBF<D>Der'den Canberk Gürer, Sosyal Antropoli Araştırma Topluluğu (SAAT)'den Abdullah Önal ve DSİP'ten Buse Kılıçkaya konuşmacı olarak katıldı. Salonda hemen hemen herkes söz aldı, tartışmaya katıldı.

Barış elçilerinin sınırdan Öcalan'ın çağrısıyla girişleri ve çoşkulu bir şeklide karşılanmaları, Kürt halkının barış sürecini desteklediğini ve sahiplendiğini gösteriyor. Açılımın hâlâ tartışıldığı bu süreçte sosyalistlere ve barış isteyenlere büyük görevler düşüyor vurgusu yapıldı.

KESK tutuklamaları protesto etti

Sİ İstanbul – 28 Mayıs'ta tutuklanan KESK üye ve yöneticilerinin serbest bırakılması için 14 Kasım Cumartesi günü, İstanbul'da İstiklal Caddesinde bir yürüyüş yapıldı. Saat 14.00'te Taksim Tramvay durağında toplanan KESK üyeleri buradan Galatasaray Meydanı'na yürüdüler. DSİP üyelerinin de katıldığı yürüyüş sırasında "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "KESK'li tutuklular serbest bırakılsın", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı.

Galatasaray Meydanı'nda yapılan oturma eyleminin ardından; basın açıklamasını KESK şubeler platformu dönem yürütmesi adına Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Yunus Öztürk okudu. Yapılan basın açıklamasında, tutuklamaların hukuki olmaktan çok siyasi olduğu vurgulandı. Sendikacıların tutuklandığı bir ülkenin özgür ve demokratik olmadığının altını çizen KESK üyeleri, 25 Kasım grevini hem ekonomik, sosyal ve özlük haklar hem de Türkiye'deki hak ve özgürlük mücadelesi için yapacaklarını belirtti.

İzmir'de yeni sol politikalar ve kitlesel parti tartışıldı

Sİ İzmir- 13-14-15 Kasım tarihlerinde DSİP İzmir il örgütü tarafından örgütlenen Antikapitalist Toplantılar gerçekleştirildi.

Toplantı hazırlıklarına İstanbul Marksizmden hemen sonra başladığımız Antikapitalist Toplantılar için üniversite kampüslerine ve şehrin değişik yerlerine 250'den fazla aşif asıldı, 1600 el ilanı dağıtıldı. 3 gün boyunca 7 toplantının gerçekleştiği foruma 150 kişi katıldı.

13 Kasım Cuma günü "Antikapitalist Hareket ve Öğrenci Mücadelesi" toplanıtısıyla başlayan forumda kazanabilecek bir öğrenci mücadelesi inşa edebilmek için en geniş cepheyi kurmak gerektiği ve dünyadaki örneklerin anlatıldığı toplnatının ardından gerçekleştirilen eğlencede katılımcılar tanışıp, deneyim paylaşma ve yeni ilişkiler kurma şansı elde ettiler.

14 Kasım Cumartesi günü ilk toplantı olan "küresel iklim değişimi"nde küresel ısınmaya karşı verilen mücadelenin çevreci değil antikapitalist bir mücadele olduğu bir kez daha vurgulandı. Günün ikinci toplantısı "kitlesel bir sol alternatifi inşa etmek"te bugün emekçilerden, ezilenlerden yana olan kitlesel bir sol partiye her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğu ve bunun için de yürütülen mücadele tartışıldı. Günün son toplantısı olan "darbe, ergenekon ve demokrasi" toplantısında sürmekte olan ergenekon davasının önemi, güncel darbe planları ve darbeye karşı verilen mücadele anlatıldı.

Antikapitalist Toplantılar'ın son günü "kapitalizmin ahlakı ve homofobi" toplantısı ile başladı forumun en verimli tartışmalarının büyük bölümü bu toplantıda gerçekleşti. Son günün 2. toplantısı "21. yüzyılın sosyalizmi" idi. Toplantıda DSİP adına konuşan Volkan Akyıldırım 21. yüzyılda inşa edilecek sosyalizmin 20. yüzyılın yenilgi ve zaferlerinden ders alması gerektiğini ve yapılan yanlışların tekrarlanmaması gerektiğini ve stalinizmin ve milliyetçiliğin her türünden kendini soyutlamış olmasını gerektiğini vurguladı.

Forumun son toplantısı olan "kapitalizmi tarihe gömelim"de DSİP'in kurulduğu günden bugüne verdiği mücadele, politik yarılmalarda alabildiği çok net tutumlar ve bunun temeli olan DSİP'in yaslandığı gelenek anlatıldı. Bugün süren küresel krize karşı emekçilerden yana bir yanıt üretebilmek için ergenekon davasının sonuna kadar gidilmesi, bütün cuntacıların yargılanması için, kitlesel bir sol alternatifi yaratmak için DSİP'e üye olma çağrısı yapıldı.

Emin Şakir

Irkçı CHP çöplüğe!

13 Kasım Cuma günü Özgür Demokratik Alevi Hareketi ve Munzur Aydın ve Sanatçılar platformu çağırısı ile Türkiye genelinde CHP'ye karşı protesto gösterileri yapıldı.

CHP Milletvekili Onur Öymen'in mecliste Kürt açılımı üzerinden tarihteki katliamları savunan ve destekleyen konuşması üzerine birçok kurum, parti ve dernek CHP binaları önünde eylem çağırısı yaptı.

İstanbul'da CHP İl Binası ve Beyoğlu İlçe binaları önünde yapılan eylemlere katıldık.

CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen'in Meclis Genel Kurulu'nda yaptığı konuşma ardından Tunceli ve Alevi derneklerinin çağırısı ile CHP İl binası önündeki eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı. Eylemde 'Arşivler açılsın 37-38 Dersim katliamının hesabı verilsin', 'Seyit Rıza ve arkadaşlarının mezar yeri açıklansın', 'Açalım kızıl sancağı, gitsin zulmedenin çağı, elimizde dost bıçağı, görelim bakalım nic'olursa olsun', 'Dersim isyanının bastırılma yönetimini savunuyor ve övünüyorsun. Bak Onur Öymen bak! Biz ölmedik, buradayız. Adolf Hitler (Onur Öymen)' yazılı pankartlar taşındı.İstiklal Caddesi'nden Taksim'e 'Irkçı Öymen Irkçı CHP', 'Gün gelecek devran dönecek CHP halka hesap verecek', 'Katil devlet hesap verecek', 'Dersim onurdur onuruna sahip çık' sloganları ile yürünerek CHP Beyoğlu ilçe binası önüne siyah çelenk bırakıldı. Polis, ilçe binası önünde güvenlik önlemi aldı. Grup burada 'Onur Öymen nalet şero to' şeklinde slogan attı. Grup daha sonra tekrar yürüyüşe geçerek Taksim Meydanı'na geldi.

Ortak basın açıklaması Avukat Ali Rıza Aydın tarafından okundu. Aydın 72 yıl önce Tunceli bölgesinde yaşanan olayların tarihçesini anlatarak Dersim bölgesinde 10 binlerce insanın öldürüldüğünü ve 10 binlerce insanın başka bölgelere sürgüne gönderildiğini belirti. Basın açıklamasını bitirirken "O günkü yaşanan bir katliamın bugün faşist CHP tarafından çözüm önerisi olarak sunulması resmi ideolojinin tekerrürüdür. Dersimliler bu utanç önerisini asla unutmayacaklarıdır." diyen Aydın bugün bize bunları yaşatanın resmi ideoloji olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Aynı slogan ve vurgular ile yapılan Beyoğlu ilçe binası önündeki eylemde de yapılan ortak açıklamada bugün kürt halkına güç vermek ve açılım sürecinin arkasında durmak gerektiği vurgusu yapıldı.

Aynı gün CHP Seyrantepe bürosu yumurta yağmuruna tutulurken, Diyarbakır'dan Mersin'e, Adana'dan İzmir'e kadar heryerde eylemler ve gösteriler yapıldı. Dersim'de her yer Hitler'e benzetilmiş Öymen afişleri ile donatılırken yapılan açıklamalarda alevilere CHP'den istifa çağırıları yapılıyor. Onur Öymen'den ise özür yerine Kardak krizinde sadece eşeklerin olduğu bir adaya asker çıkarmayı doğru bir iş gibi anlatan, başka bir milliyetçi açıklama ile savunma geliyor.

13 Kasım Cuma günü CHP İstanbul binası önüne kadar başka bir yürüyüş daha yapıldı.

Tunceli Dernekleri federasyonu tarafından düzenlenen eyleme DSİP de destek verdi. CHP binasının önüne yaklaşıldığında CHP İstanbul İl Başkanı Gürsel Tekin'in göstericilere çiçek vermeye ve selamlamaya çalışması kızgınlıkla karşılandı. Alevi derneklerinin sözcüleri, 78'ler Girişimi, sanatçılar ve DSİP temsilcilerinin oluşturduğu heyet CHP İl Binası önüne siyah çelenk bıraktı.

Ayşe Demirbilek

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
hranticinadaleticin.com
7omilyonadim.org

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm
-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim
-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm
-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti
-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Ayşe Demirbilek ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul■ Baskı: Yön Matbaacılık, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok, Kat 1, No: 366 Topkapı, İstanbul-0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır. **www.sosyalistisci.org**

Kopenhag İklim Zirvesine Doğru

İklimi kurtar yoksulluğu yok et!

Dünyanın yaşadığı en ciddi felaket olan küresel iklim değişikliği konusunda yapılacak tarihin en büyük çevresel toplantısı Kopenhag İklim Zirvesine bir kaç hafta kaldı.

Bu zirveye ilk defa yıllar sonra Kyoto Protokolünü imzalamış olan Türkiye'de resmi olarak katılacak. 2012 yılında geçerliliğini yitirecek olan Kyoto Protokolü sonrasında ülkelerin karbon salınımını azaltma hedeflerini belirleyecekleri bu önemli buluşma şimdilik cesaret kırıcı bir biçimde hayalkırıklığıyla başlayacak gibi görünüyor. 192 ülkenin resmen katılacağı zirveden yeni anlaşma çıkması çok kolay olmayacak. Ancak yine de zirve boyunca nefesler tutulup tüm gözler Kopenhag'a dönecek.

İklim tazminatı

Dünya üzerindeki kaynak dağılımı ve bunların kullanımındaki eşitsizliğe benzer biçimde salımların %75'ini dünya nüfusunun %20'sinden daha az bir kesimi gerçekleştiriyor. İklim için küresel adil bir sisteme doğru gidilmesi içinse cılız da olsa dile getirilen bir iklim tazminatı sistemi söz konusu. İklim tazminatı zengin ülkelerin az gelişmiş ülkelere zararlarını karşılamak ve gelişme şanslarını devam ettirmek üzere ödemesi istenen mali kaynaklardan oluşuyor. Bu mali kaynak gelişmekte olan ülkelerde temiz enerjiye yatırım yapılması imkanıyla birleşebilirse önemli bir dengeleyici faktöre dönüşebilir.

Ancak konu aciliyetini korurken tartışmaların uzaması ve sağlık reformuyla ülkesinin çok meşgul olduğunu belirten ABD'nin iklim meselesini ileri bir tarihe ertelemesi söz konusu olabilir. Kenya'daki Massai kabilelerinin geçtiğimiz yıllarda iklim değişikliği nedeniyle 5 milyon büyük baş hayvanın kaybına uğradığı düşünülürse adaletsizliğin boyutu daha iyi anlaşılabilir. Massailerin ne ülkelerinde dolaşmak için 4x4 cipleri var, ne de her tatillerinde yurtdışına gidecek uçak yolculukları. Dünya Bankası'nın açıklamalarına göre gelecek on yılda gelişmekte olan ülkelere iklim değişikliğinin faturası kuraklık ve sıtma benzeri hastalıklar sebebiyle 100 milyar doların üzerinde olacak.

İki kriz tek çözüm

Gelinen kriz durumu ve karar çıkmayan toplantı ihtimali akıllara bir başka efsanenin tekrar gerçekleşme imkanını da getirmiyor değil. Dünya Bankası'nın engellenen toplantıları 10. yılında Seattle ismini akıllara getiriyor. Ancak bu sefer tam ters biçimde; toplatılara girişlerin bloke edilmesi değil, karar alınmadan toplantılardan çıkılmasının bloke edilmesi şeklinde. İklim adaleti aktivistlerinin şimdiden belirlediği eylem 16 Aralık'ta yüzlerce bisikletle yapacakları böyle bir blokaj olacak. Eylemlerin gerçekleşmesi Seattle'ın yıldönümünde bir sivil itaatsizlik kutlamasına dönüşebilir.

Küresel eylem

Kopenhag dışındaki merkezlerde yapılacak eylemler ise hükümetlere karşı taleplerin belirlenmesinde önem taşıyor. Küresel Eylem Grubu 12 Aralık'ta İstanbul'da gerçekleşecek eylemini 12 talep çevresinde yapıyor. 12 Aralık'ta çıkacak güçlü bir ses hem iklim değişikliğinde rekor salım artış miktarlarıyla sorumluluğu artan Türkiye'nin politik hattının belirlenmesinde yararlı olacak, hem de Kopenhag'da yapılacak eylemlere cesaret vererek onların daha güçlü olmasını sağlayacaktır.

Orhan Göztepe

HÜKÜMETTEN TALEPLERİMİZ

1. Adil, eşitlikçi, yükümlülükleri olan ve atmosferdeki karbondioksit oranını 350 ppm'e indirmeyi hedefleyen uluslararası sözleşmenin oluşturulmasında aktif rol alın.

2. Enerji değişikliği, enerji verimliliği ve enerji tasarrufu sağlayıcı radikal bir program oluşturulması için politik irade gösterin, gerekli yasal ve idari düzenlemeleri yapın, tüm bunları piyasa koşulları içinde değil, sosyal devletin yapması gerekenler olarak, kamu yararı gözeterek yapın.

3. Derhal lisans almış olan veya lisans bekleyen bütün (47) kömürlü termik santrallerin yapımından vazgeçin.

4. Hala işletilmekte olan kömürlü termik santrallerini, çalışanlarına yeni iş garantisi sağlayarak kapatın.

5. Fosil yakıtlara dayalı enerji politikanızı değiştirin. Rüzgar, güneş, dalga ve jeotermal enerji kaynaklarından enerji elde edilmesi için seferberlik ilan edin. Şirketlerin kârlı yatırımlar yapmasını beklemeden, kamu kaynakları ile yenilenebilir enerjilere yatırımlar yapın.

6. Ulaşım politikalarında radikal değişiklikler yapın. Otomobillerin kullanımına herkese eşit olarak uygulanacak sınırlamalar getirin. Herkesin daha fazla kullanabileceği, yaygın, ucuz, konforlu, dakik raylı toplu taşımacılığını yaygınlaştırın.

7. Yalıtımı yapılabilecek tüm binalarda enerji tasarrufunu arttıracak izolasyonların yapılması için mali kaynak ayırın.

8. Sizlerin medeniyet, zenginlik diye gördüğünüz ama her biri enerji canavarı olan çok katlı iş merkezleri, büyük alışveriş merkezleri ve konutlar yerine enerji tasarruflu, iklim koşullarına uygun az katlı mimari özelliklere sahip binalar inşa edin.

9. İstanbul Boğazı'na 3.köprü yapma girişiminden vazgeçin.

10. Şehirlerarası taşımacılık ve ulaşım için demiryolunu başlıca araç olarak belirleyin, gerekli altyapıyı kurun.

11. Tüm bina, reklam panoları ışıklandırmalarını yasaklayın. Bütün bina içi aydınlatmalarının enerji tasarruflu ampullerle yapılabilmesi için ücretsiz dağıtım yapın, herkesin kullanmasını sağlayın, bunun için kaynak ayırın.

12. Türkiye'nin, 2020'ye kadar kişi başına düşen emisyon seviyesini 6,5 tonda sabit tutma hedefini gerçekleştirmesini sağlayın.

KEG
Küresel Eylem Grubu

www.kureseleylem.org
kureseleylem@gmail.com